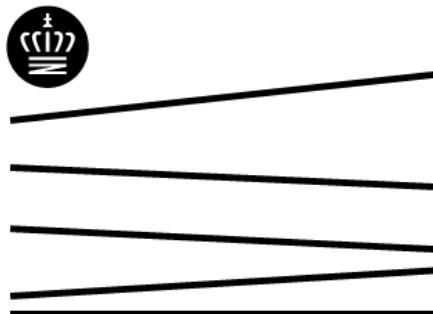

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hoffmann, François Benoit.; af Hoffmann ;
oversat til D'Alayracs Musik ved N. T. Bruun.

Titel | Title:

Slottet Montenero : Syngestykke i tre Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Schubothe, 1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

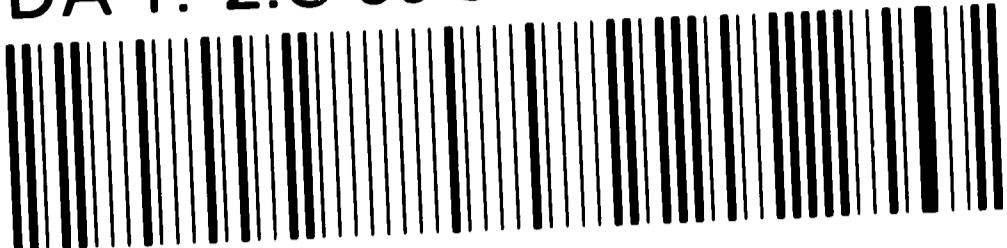
Hoffmann

Gloster

Montenero

56-243-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

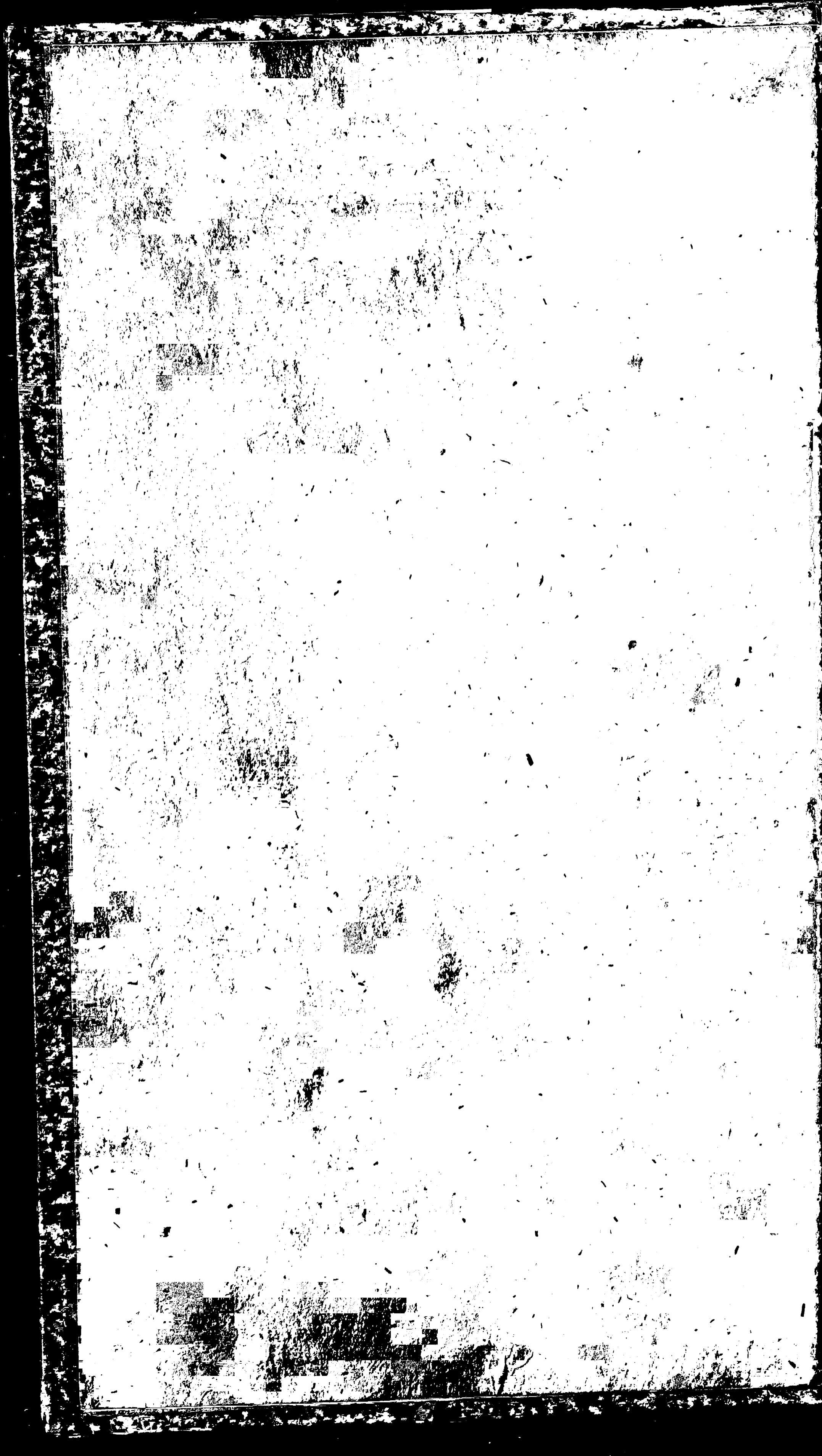

115608016795

+ Rex

Glottet Montenero.

Singestykke i tre Aeter

af

Hoffmann.

Oversat

til D'Alayracs Musik

ved

N. E. Brunn.

Kopenhagen 1812.

Trykt paa Høfboghandler Schubothes Forlag
hos C. Grebe.

Personerne:

Leon, Herre til Montenero.

Romuald, Herre til Fondi.

Laura, Romualds Datter.

Louis, hendes Elster.

Venerande, Lauras Hovmesterinde.

Ferrant, Castellan paa Slottet Montenero.

Longino, hans Tjenestekarl.

Petrino, Romualds Gartner.

Gaetano, en af Leons Mænd.

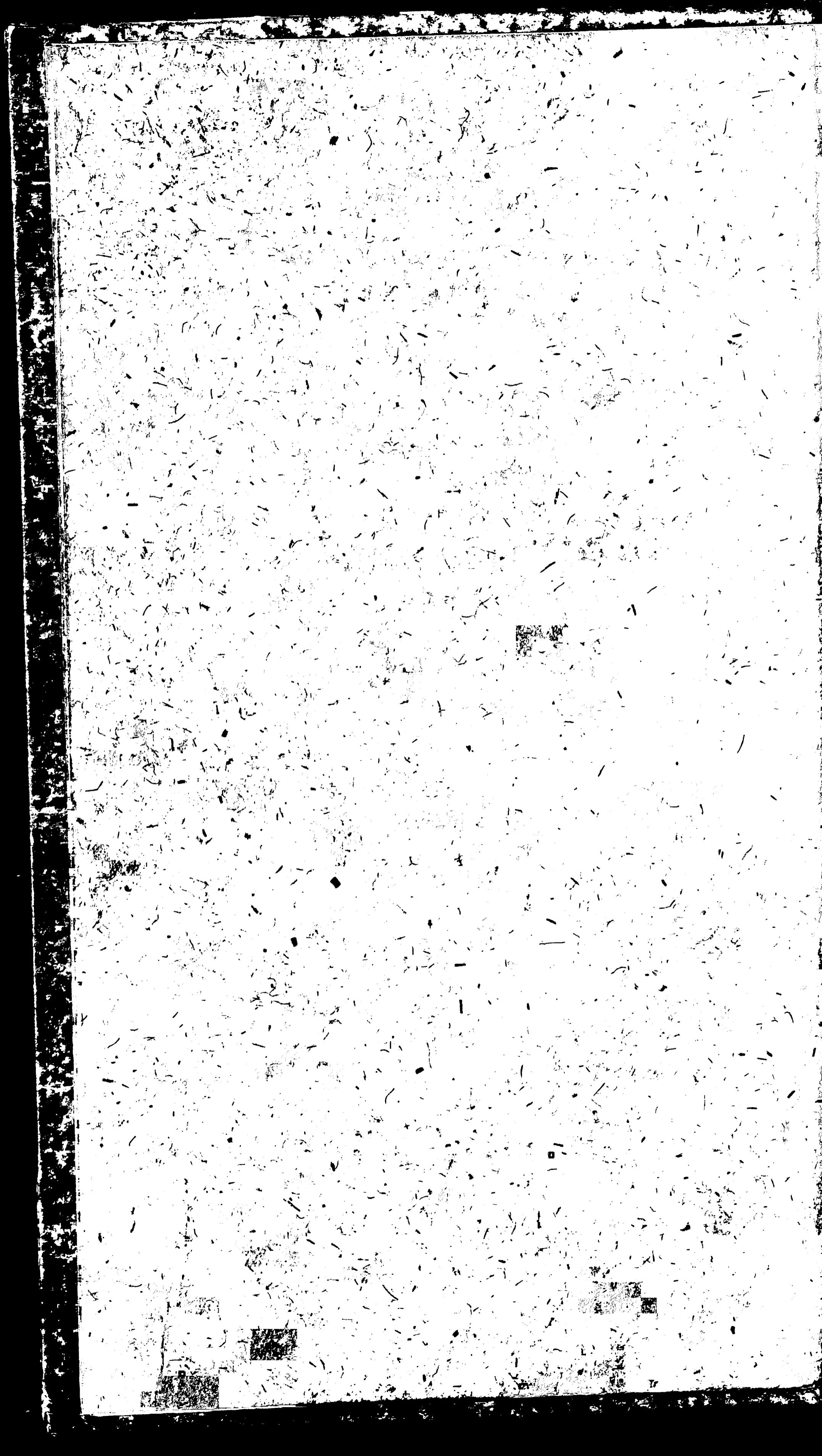
En Vagt paa Montenero.

En Gedehyrd fra Fondi.

Bunderfolk fra Fondi.

Leons Mænd.

Første Act foregaaer i Fondi; anden og tredie paa
Montenero.

Slottet Montenero.

Første Act.

Skuepladsen forestiller Romoualds Hauge; paa den ene Side seer man en Fløi af hans Slot, udenfor hvilket er en Løvhytte. I Baggrunden et Jerngitter med en Port i Midten; udenfor Gitteret en Flod, og paa hin Side Fielde; øverst paa det længsbortliggende af disse seer man en Deel af Slottet Montenero; i de forreste Klipper nærmest Floden en Vei, sem fører opad Fieldene.

Første Scene.

Petrino. Bønderfolk af begge Kjøn;
 Manfolkenes flette Grenè i Læhytten; Fruentimmerne behænge Indgangen dertil med
 Blomsterkrandse.

Chor.

Langt bort fra Borg og straatagt Hytte
 flyer nu den vilde Krig!

Fred! vore Glæder Du beskytte!

Fred! aldrig fra os viig!

En Pige.

Hvilken Fryd, naar Vintren forsvinder!

Zephir aander Bellyster ned!

Engen blomstersmykket vi finder;
 friske Krandse Flora sig binder;

To Piger.

Hil Dig, Vaar! hil Dig, blide Fred!

Fuldstemmigt Chor.

Langt bort fra Borg og straatagt Hytte, o. s. v.

To Piger.

Til de løvrige Sale
 Falder os Vaarens Bud.

Flere Stemmer.

Gde blomstrende Dale

Føre vi Hjordene ud.

Hil Dig, Fred! Hil Dig, Vaar!
Fryd og Held os spaer!

Fuldstemmigt, E h o r.
Langt bort fra Borg og straatagt Hytte
flyer nu den vilde Krig!
Fred! vore Glæder Du beskytte!
Fred! aldrig fra os viig!

Anden Scene.

De Førre i g e. Venerande.

Venerande.

Ret saa, Bryn! smykker Borgen, siden! det
er vor gode Herres Fødselsdag! men, lovsynger dog
ikke Freden, førend vi har den!

Petrino.

Hvorledes? er den ikke sikker?

Venerande.

Hm! man kan svare baade Ja og Nei.

Petrino.

Men har ikke Ridder Romouald, vor gode
Herre, i dette Dieblik en Sammenkomst med Leon,
hvori de skal underskrive Freden, og bringe Rosig-
hed tilbage i vor ulykkelige Egn?

Venerande.

Jo, det er sandt; men —

Petrino.

Nu vel! men? —

Venerande.

De skal underskrive, og vi faaer vel ogsaa
Fred, dersom —

Petrino.

Men og dersom! Saa tael dog ud, Vene-
rande! Jeg gier os ganste bange!

Venerande.

Jeg siger: vi faaer Fred — dersom Ridder
Romuald kan nænne at oposfre sin Datter.

Alle.

O Gud!

Petrino.

Opposse hende! til hvem?

Venerande.

Til Ridder Leon, Herren over det stygge sorte
Slot, som ligger hisset langt borte oppe paa Field-
ryggen.

Petrino.

Ja, det veed vi, det veed vi, men —

En Gedehynde.

Man siger, at denne Leon skal være en — —

Venerande.

Zys! — han er megtig.

Petrino.

Men hvorledes har han faaet dette Slot? thi
Lnge har han ikke eiet det.

Venerande.

Hvorledes han har faaet det? — han har ta-
get det!

Petrino.

Som Ordet gaaer, skal der foregaae underlige
Ting.

Venerande.

Jo, Ting! — Ting; som — ! — Men
jeg siger Ier endnu engang: han har Soldater,
han har Penge: derfor lad os tie stille!

Gede hyrden.

Ieg lader aldrig min Hjord græsse paa Bier-
gene omkring hans Borg; man siger der groer lut-
ter giftige Urter.

Venerande.

Og inde i Borgen selv — o, Du barmherti-
ge Gud! men ikke mere om det! — Jiforstaaer
mig nok.

Petrino.

Og han skulde blive Eier af den fromme Laura?

Venerande.

Han heiser til hende med Sværdet i Haanden,
og førend han faaer hende, før faaer vi ikke Fred.

Petrino.

Stakkels Laura!

Venerande.

Ga vel, stakkels Laura!

Petrino.

Men hvorfor fører disse to Riddere Krig med
hinanden?

Venerande.

Det skal jeg sige Her: for 250 Aar siden vare
den Enes Forsædre Guelfer, og den Andens
Gibelliner i en Trætte, der opkom imellem
Keiser Frederik Rødstiæg og Pave Bonifacius.

Petrino.

Guelfer! Gibelliner! Hvad betyder de
to Ord da egentlig?

Venerande.

Ga, det ved hverken jeg eller de, men imid:
lertuud staaes de, indtil de engang faaer det at vide.

Petrino.

Men noget maae de Ord jo dog betyde.

Venerande.

De betyder, at naar jeg har Horn i' Siden
paa Dig, saa falder jeg Dig'en Gibelliner og

Du mig en Gvelfer; derpaa blander vore gode
Venner sig med i Trætten, og saa slæs vi saalænge
som Himlen finder for godt.

Petrino.

Men den unge Ridder Louis, som elsker vores
skønne Frøken, er han Gvelfer eller Gibel-
liner?

Venerande.

Han er kæk og tapper, men ikke den mægtig-
ste: seer Du, det hænder iblandt.

Petrino.

Altcaa fiender J da Slottet Montenero, Don-
na Venerande?

Venerande.

Gud frie og bevare mig fra nogensinde at sæt-
te mine Fodder der! men hvad der foregaaer, det
veed jeg.

Petrino.

O, fortæl os noget derom!

Venerande.

Lad mig engang see: — hvem ere J her?

Gevehyrden.

Lutter gode Venner; her er slet ingen Frem-
mede iblandt os.

Venerande.

Naa, saa hører da.

R o m a n c e.

I.

I denne Borg — som Hævnen ramme! —
herstær en grum Tyran i Fred;
dør gisr han Pligt og Dyd til Skamme;
han sine Laster skule veed.

Men jeg har hørt, og jeg gientager:
at naar man kan Alt hvad man vil,
da faaer den Onde let sit Spil,
og slemme Lyster Sielen plager!
Da høstes tidligt elier seent
den Løn vor Vandet har fortient!
Hvad vi har giort, vi skal undgielde:
Alsfader hist vor Dom vil fælde!

Choret.

Alsfader hist vor Dom vil fælde!

Venerande.

2.

Grændser hans Bellyst ikke fiender;
intet for Leon helligt er!
han river Barn af Moderhænder,
og Mæs fra den, som hun har kier!
Bud Blod og Tårer han sig fryder;
thi naar man kan Alt hvad man vil,

da faaer den Onde let sit Spil!
men hist en evig Lømmer byder!
han gi'er os tidligt eller seent
den Løn vor Vandet har fortient!
Hvad vi har gjort, vi skal undgielde:
Alsader hist vor Dom vil fælde!

Chor et.

Alsader hist vor Dom vil fælde!

Petrino.

Zys! stille! der kommer to Mennesker, som
jeg ikke kender. Man seer to Mennesker, tæt
indvobte i Kapper og med nedtrykte Hatte, gaae
forbi uden for Gitterporten.

Venerande.

Eja! hvad mon de vil her?

Petrino.

I Morges saae jeg dem ogsaa snuse heromz
kring.

Gedehyden.

Det er to ifremmede Personer. Nu gaaer de
ind i den lille Land.

Petrino.

Lad dem det; det har intet at betyde. Bliv
ved, Donna Venerande.

Venerande.

3.

Alt maa for denne Leon bæve!
 Intet kan staae imod hans Magt!
 Ustraffet Trolden Blod tør fræve,
 thi han med Fanden er i Pagt!
 Frygt for det slemme Skarn mig nager;
 thi da han kan Alt hvad han vil,
 saa er der ingen Ondskab til,
 som jo med Lyst han foretager;
 men dog han tidligt eller seent
 vil faae den Len han har fortient!
 Hvad vi har gjort, vi skal undgiede:
 Alfader hist hans Dom vil fælde!

Choret.

Alfader hist hans Dom vil fælde!

Petrino.

Aksaa kiender S da nogen i Leons Borg, Venerande?

Venerande.

Af ja! Ferrant, som nu er Castellan i den Mordergrube, tjende i forrige Tider hos Ridder Romouald, vor ødle Herre. Dengang var denne Ferrant et meget stikkeligt Menneske; jeg kunde saa godt lide ham! og det var paa et hængende Haar nær, at vi vare blevne Mand og Kone; men til al Ulykke

blev han just taget til Fange af Leons Mænd, og fra den Tid han er kommen blandt det stemme Røverpæ, skal han være blevet ligesaa stort et Skarn som hans Herre.

Petrino.

Er det muligt?

Venerande.

Men nu nok af den Snak, Borrlille, nu nok af den Snak! Jeg venter den fromme Laura her; forsvier Jer bort; laver altting istand til Høstiden; men glæder Jer dog ikke ret af Hiertet, førend J veed med Bisched, at J har noget at glæde Jer over.

Chor.

Alnaadens Gud! vi Dig påkalde:
tag Retfærds Sag i Varetægt!
lad Lijnstraalen hævnende falde
paa Ondskabs Raad med Centnevægt!

Venerande.

Der er hun, der er hun! (Laura kommer.)

Chor.

See Laura, den Edle! den Fromme!
O, hør vor Bon for hendes Bel!
Uskyldighed til Hielp Du komme!
Kienk hende Fred! Kienk hende Held!

(Petrino og alle Bønderne gaae.)

Tredie Scene.

Venerande. Laura.

Laura.

Kiere Venerande, de gaae saa veemodige bort;
de see paa mig med Dinene fulde af Zaarer!

Venerande.

Min fromme Laura! hvem maatte ikke ynfes
over Din Skæbne?

Laura.

Ga, den er skæfelig! Saal skal jeg da for
evig forlade mit Fødested! denne kiere Hauge, hvor
min Barndom henraadt saa sydt! en Fader, som
tilbeder mig! en — (hun standser.) — en Elster,
som han havde tilladt mig at ansee som min Ægte-
fælle! Jeg skal da begrave mig i et Fængsel, lere og
døe blandt onde Mennesker — O, min Veninde!
var det den Skæbn, som ventede mig?

Venerande.

Høymodige Engel! Du oposfrer Dig for Din
Faders Lykke.

Laura.

Giig mig: er det ogsaa sandt, at jeg givr
min Fader lykkelig? er det?

Venerande.

Af, Leon er mægzig; Din Fader er ikke istrand
til at modstaae hans Vælde. Det onde Menneske

har jo allerede berøvet ham Halvdelen af hans Eien-domme; han vil ogsaa stille ham ved det Ørige, maaske ved Livet — —

Laura (fyrig):

Ved Livet! og det kan jeg frelse? frelse min Faders Liv?

Venerande.

Endogsaa Din Elster — —

Laura

(afbryder hende lidenskabelig):

Tie, Venerande! tie! nævn ikke ham! Du lader mig føle mit Offer i al sin Skæffelighed!

Venerande.

Gist ham bør jeg nævne. Endogsaa Din Elster er ligesaalidet i Sikkerhed som Din Fader. Vel kiender Leon ham ikke, men dog var hans Undergang vis, dersom han endnu nærer Haabet om nogensinde at blive Din Øgtemand; for en Fiende som Leon er intet helligt.

Laura (med Glæde):

Teg kan giøre min Fader lykkelig og frelse min Elster: o, min Veninde, lad os ikke mere græde! min Skæbne forekommer mig mindre græsselfig!

Venerande.

Gromme Laura! dersom Din Moder levede endnu, hvor hun vilde være stolt af at eie en saadan Datter!

Laura.

Sa, jeg skal adlyde — jeg skal ægte Leon! — Det vil blive min Død, Venerande; jeg haaber, det vil blive min Død! — men min Fader vil aldrig glemme sin arme Datter; Louis vil længe begræde sin ulykkelige Elskerinde — og Du, min Veninde, Du vil tænke paa mig, Du vil tale om mig — denne Forestilling trøster mig saa sødt; thi beklage mig ville I dog?

Venerande.

Tie! tie! Dersom Du vidsde, hvor Du bedrører mig!

Laura.

O Himmel! jeg anraaber Dig fun om een Maade: jeg skal betræde denne Borg, jeg skal betræde den — men lad Smerte og Ferfærdelse dræbe mig i samme Dieblik! lad mig vende reen og skyldfri tilbage i Din Barm! Lad mig dø, og da skal man læse paa min Grav: „hun levede for sin Elsker — hun døde for sin Fader!“

Venerande.

Forjag disse mørke Forestillinger! Den Algode, som er hisset, Laura, han vil ikke tillade — men jeg tier, ja, jeg tier! — Jeg vil gaae, for Du har giort mig bedrøvet. — Oliv her; jeg vil høre, hvorledes alting gaaer. Haab, mit kiere Barn! jeg haaber altid! Hav Mod og Tillid! hører Du?

(hun gaaer).

Fierde Scene.

Laura (allene).

Recitativ.

Jeg mig oposstre maa! men, af, i mine Plager
jeg skielver for Dødstimen ei!

Ei heller, Fader, Dig Din Datters Røst anklager;
Du myrder alt mit Held! — dog, Dig fun
ynker jeg!

Aria.

O, min Brudgom! jeg Dig skal miste! —
vilde Hiertet i Barmen briste! —
af! beskyld ei Din arme Mø!
Fælleds Qualer os begge nager!
Jeg min elskede Ven beklager!
Græd for Laura, thi hun maa døe!

Hvilken rærende Smerte!
Hvilken martrende Qual!
O Louis! paa Dit Hjerte
vente Nag uden Tal!
Gorg Din Siel sønderriver!
Rædselsbilled for mig!
Dobbelt modlös jeg bliver,
naar jeg tænker paa Dig!
Ja, jeg hader den Ged,
hvorpaa jeg offret bliver:
den' mig ei blot afliver,
min Ven den myrder med!

Femte Scene.

Laura. Louis.

Louis.

Laura! Laura!

Laura.

Gud! det er ham!

Louis.

Hvad har jeg hørt? Skulde det være sandt?
Laura! kan jeg troe det Rygte, som udspredes om
Dig? Man siger, at Du bliver — —

Laura (afbryder ham):
— Grændselss ulykkelig!

Louïs.

Nei, det er min Ulykke, som er vis. Din Fader oposfrer Dig; han overgiver Dig til den vilde Leon; for Dig koster han en skændig Fred — men hvad siger jeg? det er ikke Dig han oposfrer; Du samtykker jo selv deri. Det er mig allene, der oposfres; mig, som er uden Formue, uden Vælde; mig, som blot eier mit Mod og min Kierlighed; mig, som gjerne vilde have givet mit Liv for Dig, og for Din Fader, der nu forraader mig med denne Feighed!

Laura.

Fornærm ikke min Fader, Louïs! beklag ham — beklag Din ulykkelige Laura!

Louïs.

Beklage Dig? Du attræer jo selv det Du falder Ulykke; Du bliver en mægtig Ridders Gemalinde; Du vil komme til at herske, Laura — og Du vil glemme mig!

Laura.

Grusomme! Kan Du nænne at sønderlide mit Hjerte i det Dieblik jeg bringer Dig det græsseligste Offer?

Louïs.

Mig? retfærdige Himmel! mig?

Laura.

Dit Liv er i Fare, Din Undergang er vis;
ved at oposstre mig frelser jeg Dig; Du, Du allene
skal leve!

Louis.

Du frygter for mit Liv, og Du frygter ikke
for at forraade mig. Jeg skal leve, siger Du?
Jeg skal tage imod denne uværdige Belgierning?
jeg skal kigge mit Liv med Din Ulykke, med Den
Gkiendsel! Som en feig Kriger, som en foragtelig
Elster skal jeg flye de Stæder, hvor Du holdes fan-
gen; jeg skal forkynde Alle, at Dine Taarer have
forlænget min Tilværelse, at jeg er nedrig nok til at
nyde den, og at jeg ikke tør hævne Dig?!

Laura.

Vil Du, at jeg skal oposstre min Fader, og
Dig — Dig, som fornærmer mig?

Louis.

Din Fader er forloren! Det Offer, han brin-
ger, frelser ham dog ikke for Leons Raseri; hans
Had er altfor indgroet, og Feighed gør ingen Fien-
de vaabenløs. For mig er altting tabt! Du skal
erfare, hvad fortvivlet Kierlighed formaaer. Jeg
gaaer til Borgen, hvori Du skal fængsles; jeg gaaer
til den Tyran, der kibber Dig! Han er grusom;
han vil opfinde græsselige Dødspsiinsler, for at ende

mit Liv; Du skal være Vidne dertil, Du skal see mig døe — Det er al den Erkiendtlighed jeg skylder Din uværdige Medynd!

Laura.

Gaa misfiendes jeg da saa grusomt! Midt i mine Qualer var det mig en Lindring at tænke: „jeg skal leve i min Louis's Minde, i hans Hierge! Jeg skal frdlese hans dyrebare Liv! — ”

Louis (afbryder hende):

Nei, tag en Gave tilbage, som jeg afflyer! Endnu har jeg ikke lært at opoffre min Kierlighed for Frygten. Mit Hierge ligner ikke Dit — Du græder, Laura!? O, tilgiv mig, tilgiv min Forstivelse! Du elsker mig, ja, Laura, Du elsker mig! Sønderstid ikke dette Hierge, som tilbeder Dig! jeg lever kun for Dig! Mit Liv, mine Dyster, mit Mod, Alt tilhører Dig, Alt offres Dig! Dit milde Hierge kan ikke nægne at dræbe mig! O, kunde jeg i det mindste døe her, ved Dine Fodder!

Laura.

Staae op, Louis! o, staae op! Min Fader har forbudet mig at tale med Dig, medens Leon er paa hans Borg. Du styrter Dig — Du styrter os begge i Fordærvelse! O, fly, fly langt fra dette Sted! Jeg er ulykkelig nok!

Duet.

— Louis.

Jeg skal flye dette Sted?

Jeg fra Dig skal mig rive? —

Det Bud kan Laura give?

Siiig: er det Kierlighed?

Laura.

For min Eiel Alt er Mørke!

Milde Gud! styr mit Fied!

Skenk mig i Dag en Styrke

hos som min Kierlighed!

Louis.

Velan! ja! jeg vil vige!

Giv mig ulykkelig!

Laura.

O, saan Din ømme Pige!

Af, hun elsker kun Dig!

Louis.

Lev evig vel

alt Haab om Held!

Begge.

O, Bee os! o, Gammer!

Alt Uheld os rammer!

Laura.	Louis.
Jeg Farvel Dig skal sige for sidste, sidste Gang!	Har jeg favnet min Pige for sidste, sidste Gang?

Begge.

O, altfor grumme Evang!

Louis.
Elßer Du mig, hulde Pige?

Laura.
S Dit Bryst kan Evivel opstige?

Louis.
Og Din Skiebne — hvader den?

Laura.
Laura dør langt fra sin Ven!

Louis.
Forhadte Pagt!

Laura.
Ja, jeg den hader!

Louis (heftig):
Han, som den bød — !

— Laura (afbryder ham):
— Han er min Fader!

Louis.
Forlade mig! —

Laura.

Saa Skiebnen bød:

Louis.

For en Tyran!

Laura.

Nei, for min Død!

Louis.

Grusomme Fader! Grumme Pagt!

Laura.

Louis! Nei, ær min Faders Magt!

Begge.

O, Bee-øs! O Jammer!

Alt Uheld os rammer!

Laura.

Jeg Farvel Dig skal
sige
for sidste, sidste Gang!

Louis.

Har jeg favnet min
Pige
for sidste, sidste Gang?

Siette Scene.

Laura. Louis. Venerande.
Romuald.

Venerande.

Laura! Din Fader kommer! (til Louis): For-
fai Eder bort, Herre.

Louis.

Laura! — Lev vel! (han gaaer langsomt mod Udgangen).

Romouald (iler ind).

Laura! mit Barn! Alt er forbi.

Laura.

Gud!

Romouald.

Kom, min Datter — og Du ogsaa, unge Mand! bliv her.

Louis.

Jeg, Herre?

Romouald.

Ga, Du.

Louis.

Alt er forbi, siger I; og I forlanger, at jeg skal blive her?

Romouald.

Ga, Alt er forbi, Alt er brudt; Feiderne begynde paa ny, men jeg beholder min Datter!

Laura (i hans Arme):

Fader!

Laura (henrykt):

Feiderne begynde igien? O, Himmel, jeg takker Dig! Saa kan jeg dog doe i det jeg forsvarer min Elskede!

Laura.

Min Fader, saa skal jeg da ikke forlade Dig?

Venerande (til Laura):

Hvad sagde jeg før om Haabet?

Nomouald.

Det var ikke Leons Alvor at slutte Fred. Han er vant til Røveri og finder sin Glæde i Krigens Ulykker; jeg mærkede, at den Forsoning, han talde vin, var blot Forstillelse. Han vilde børge mig Dig, min Laura. For denne Priis tilstod han mig en Fred, som han snart igien vilde have brudt. Den Forræder vidsde, at jeg ikke kunde leve adskilt fra min Datter, og han vilde tringe mig til at underskrive min Ulykke. Jeg stod imod, jeg afslog Alt, jeg har frelst Dig, og denne Dag er den skinneste i mit Liv! Jeg veed, hvad Fare jeg udsætter mig for; men Alderen har ikke svækket mit Mod. Jeg vil sætte Retsfærd imod Bold. En Fader er altid ung, naar han forsvarer sine Børn.

Louis.

Fader! regner Du da Elsteren, der værner om sin Mø, for intet?

Venerande.

Og Himmel, som er med den gode Sag?

Laura (til Romouald):

Og for disse Farer udsætter Du Dig for min
Skuld?

Romouald.

Nei, det er for min egen Skuld. Hvad skulde jeg giøre paa Jorden, dersom jeg havde voldt Din Ulykke? Hvad skulde jeg giøre med det Liv, jeg havde fået med Dine Tårer og Din Tanmer? — Louis! min Søn! hun er Din!

Louis.

O, saa skal jeg da hver Dag se Laura! jeg skal stride for hende, for hende!

Romouald.

Kæmpe unge Mand, siger: for Din Hustru!

Laura.

O, Louis! — Louis!

Louis.

Fader! — min Laura!

Romouald.

Ta, mine Børn! Jeg vil foreene jer, jeg vil selv føre jer til Alteret; bliver denne Lykke maaske den sidste i mit Liv, o, saa er den ogsaa den højeste og den jeg meest har ønsket!

Laura.

Min Fader!

Louis.

I Dag er jeg Lauras Brudgom; i Morgen
hendes Hævner!

Romouald.

Stilstanden er først udloben om tre Dage; la-
der os benytte os af den No, som den forstaffer os.
Efter Bielsen føre vi Laura til et sikkert Sted, hvor
hun kan være tryg for Leons Forfolgelser.

Venerande.

Ædle Herre! Egnens Indhyggere har forsam-
let sig her, for at give Jer et Kienedetegn paa deres
Hengivenhed; maa jeg gaae og hente dem? De har
ikke glemt, at det er Jeres Fest i Dag.

Romouald.

Ta, Du har Ret, det er min Fest: thi jeg
grunder min Datters Lykke. — Jeg forlader Jer,
mine Børn; jeg vil skynde mig at forberede alting
til Jeres Forening. Gaae Du, kiere Laura, og
sank alle mine Vasaller. Jeg vil, at de skulle see
Dig, at de skulle vide, for hvad Priis man tilbød
mig en siændig Fred. De gode Mennesker elsker
Dig, og hvad Din Fader har gjort, det Samme
vilde enhver blandt dem have gjort for Dig. (Han
gaaer med Venerande).

Laura.

O, Louis! — Gaa blive vi dog lykkelige!

Aria.

Et Haab fra Himlen til mit Hierte taler!
 Atter min Harm for Glæden Staaer!
 O, deel den Fryd, som det mig spaer!
 det salig mildt mit Sind husvaler!
 Elſte Ven! ved Din Harm
 jeg glemme ſkal hver Jammer!
 Her ingen Sorg mig rammer!
 Her er Troſt mod hver Harm!

— (Hun gaaer).

Ghyvende Scene.

Louis (allene).

Hvilken Omverling! O, Himmel! er det en Drøm? Kan jeg virkelig troe det? Nei, nei, det er ingen Drøm! Jeg føler det — her føler jeg det, med en Fryd! med en god Urolighed! O, man maa elſte for at kiende Livets fulde Verdi! „Hun er Din, min Gud! — Jeg vil foreene jer! — Du ſkal forsvare Din Huuſtro! —“ Gud! hvad disse Ord ere fortryllende! Hvor min Smerte forsvandt, faasnart de naaede mit Dre! — Laura! Laura! min Laura! o, hvorfor hriler Din Haand ikke i dette Dieblik paa mit Hierte!

Aria.

Mig min Elſte Haanden giver!
 Gud! hvor er jeg lykkelig!
 Himmelſt Fryd min Siel opliver!
 Stedſe ny for mig den bliver,
 naar min Laura elſter mig!

Nei, jeg min Lykke
 Kan ei udtrykke!
 For min Siel,
 o, hvilket Held!
 Ja, idel glade Dage
 Skal ſmile til os ned!
 Min Laura! hver Dit Fied
 Skal Fryd og Fred ledſage!
 Og ved mit Hjerte Kierlighed
 ublandet Du ſkal ſmage!
 Mig min Elſte Haanden giver! o. s. v.

Aftende Scene.

Louis. Bønderfolk af begge Rion, hvore
 iblant Petrino og Gedehyrd, lede Laura
 ind, omſlynget af Blomſterkrandſe.

Final.

Chor.

Synger høit! Lad vor Fryd
 een og festlig frembryde!

Lovpriser Lauras Dyd!
Vi vor Ømhed Dig yde!

Du Du bliver her,
hvor Du er os fier!
Laura! Dig enhver
huld og trofast er!

Louis.

Lad os nyde Glæderne trygt!
Vi ol Sorg, alt Mismod forjage!
Vær for Din Fremtid uden Frygt;
vor Ømhed skiermer Dine Dage!

Chor.

Synger høit! Lad vor Fryd
reen og festlig frembryde!
Løvsynger Lauras Dyd!
Vi vor Ømhed Dig yde!

Laura.

Af! midt i Glæden denne Dag
den arme Lauras Herte saarer!
thi jeg jo veed, dets glade Slag
S skulle betale med Saarer!

Chor.

Synger høit! lad vor Fryd o. s. v.

(som før).

(Petrino falder paa nogle Spillemænd, som han anviser Plads udenfor Løvhytten; Gøn-
derfolkene danse. Under Dansen gaae de to
Fremmede fra anden Scene atter over Skue-
pladsen; de nærme sig mere og betragte Laura).

Petrino

(medens der danses):

Der har vi atter de to Fremmede fra før.

Gede hør den.

Hvad mon de vil her? (De to Fremmede hilse
Laura og Louis).

Petrino.

Høflige ere de dog!

Gede hør den.

Hvor de seer sig om til alle Kanter! (De
Fremmede gaae, og stode af Vandare til Vene-
rande, som just træder ind; de hilse hende og begi-
ve sig bort).

Niende Scene.

Die Førre. Venerande.

Venerande.

Oh, min Gud! hvad skal det betyde?

(Dansen afbrydes).

Petrind.

Hvad flettes Her, Donna Venerande?

Laura.

Du blev ganske forstrækket, fiere Veninde.

Venerande.

Det var vel et Under, Signora! See engang
de to Spøgelser, som gaaer og snuser heromkring!

Petrino.

Det er de to samme Personer, som gif her før-
bi i Morges tidlig.

Venerande.

Ga, det seer jeg nok. Det er de selv samme
Krabater!

Petrind.

Hvad Ondt er der vel i? De hører Musik, og
saa kommer de ind; — de seer Folk danse, og saa
træder de nærmere: det er meget naturligt.

Laura (smilende):

Veed Du vel, fiere Veninde, at dersom jeg
var ligesaa mistroist som Du, kunde Du let gisre
mig bange med.

Venerande.

Ga, ja! — naa, jeg siger ikke mere!

(Dansen begynder igien):

Louis.

Lad os ny'e Glæderne frygt!
vi al Sorg, alt Mismod forjage!
vær for Din Fremtid uden Frygt:
vor Omhed skærmer Dine Dage!

Venerande

(nærmer sig til Lunden, og kigger ud, yttrende ængstelig Nygierrighed; Laura og Louis følge efter, for at berolige hende; Venerande vil ikke høre dem, og gaaer ind i Lunden; Laura og Louis gaae med, yttrende ved Gebærde, at Venerandes Skræk morer dem; man taber dem af Sigte. Dansen vedvarer; men afbrydes, da man noget efter hører Krig lyde fra Lunden).

Petrino (forfærdet):

Giver Agt! giver Agt! — hører I hine Krig? —
Gud! om maaskee det, o Laura, var Dig,
som man bortfører! afsted!
(Han og adskillige Mandfolk ile ind i Lunden).

Chor af Fruentimber

(med levende Engstelse):

Hvad er det!? — Lytter til!

Hvilken Skræk! — Larmen voxer! — den voxer!
jeg bæver! —

Lytter til! — Af, i dræbende Angest jeg svæver! —
Nu Alt tier! —

Petrino

(styrter ind med sønderrevne Klæder).

O, Vee os! Hvad har jeg seet!

Choret.

Hvad er seet? Hvad er seet?

(til dem, som have spilt for de Dansende):

Stille dog! holder op med Tert Spil!

Petrino

(vridende Hænderne):

Rædselsfulde Stund!

Choret.

Hvad er seet?

Petrino.

Man vor elskede Laura bortfører!

Choret (forfærdet):

Gud! er det sandt, hvad vi hører?

Den hulde Mø man bortfører!

Tiende Scene.

De Førre. Romuald.

Romuald (træder glad ind).

Lad os nyde Glæderne trygt!

Vi al Sorg, alt Mismod forjage —

(Han afbryder sig selv ved Synet af de bedrøvede

Mennesker, og vedbliver med Angstelse):

Men hvad seer jeg! Hvortil flig Klage?
Saa tael! Saa indjage mig Frygt!

Petrino.

Man vor elskede Laura bortsører!

Romouald (hestig overrasket):
Store Gud!

Petrino.

Don Louis —

Romouald.

Tael dog ud!

Petrino.

Don Louis, Venerande toge Røverne med,
og saa flux afsted!

Romouald.

Strax iles ind, og grib til Værge!

Choret.

Til Værge!

(Alle hente Vaaben).

Ga, Hævn! ja, Hævn vi sværge!
Din stærke Hielp, o Gud, paafalde vi;
Staae Du os bi!
Vi Alle, Alle sværge:

at hævne denne Mø,
hvis ei: at øse!

(Man seer Laura paa Fieldeveien paa hin Side
Floden midt iblandt hendes Kansmænd, der dræs-
ge hende opad Klipperne.)

Petrino

(bliver hende vær, og raaber):

Der hun er!

Det er hende!

Romouald (fortvivlet):

Min Datter! bortført jeg seer!

Choret (seer opad Fieldet):

Der hun er!

Vi kan hende fiende!

Til Værge!

Hævn hendes Kansmand vi sværge!

Kom med!

Afsted!

Vi frelse maae den hulde Mø,

hvis ikke øse!

(Alle styrte ud af Theatret).

Anden Act.

Skuepladsen forestiller en underjordisk Hvælvning af hugne Stene paa Slottet Montenero. Paa Skuespillerernes venstre Side et fremstaende Jerngitter, der danner en Fiirkant, inden for hvilken man siden seer Louis som Vagt; i dette Gitter er en Port. I Baggrunden en anden stor Port; naar denne aabnes, seer man udenfor den adskillige andre mørke Hvælvinger, svagt oplyste ved Lamper i Perspectiv. Paa den ene Side en stor Aabning med Jernstænger, hvorigennem man skimter Luften; henimod Midten af Acten viser Maanen sig, og forsvinder igien siden. Hele Hvælvingen er skummel og oplyses blot ved en Lampe, der hænger ned fra Loftet.

Første Scene.

Ferrant. Longino. En Skildtvagt
(bag Jerngitteret.)

Longino (staaer ved et gammelt Bord, skærer sig et Stykke Brød, og lægger der paa Kniven fra sig; meget langsom): Hør, Fer-

rant, — sig mig: er det her den fremmede Dame
skal logere?

Ferrant
(stede yderst barst):

Ja.

Longino.

Ferrant! — jeg vil sige Dig noget.

Ferrant.

Naa?

Longino.

Beed Du vel: dette er ikke et meget lyftigt Lo-
gement for saadant et ungt Blod.

Ferrant.

Da kommer hun dog til at vænne sig dertil.

Longino.

Skal hun blive her længe?

Ferrant.

Sin hele Levetid! — hvis hun ikke lystrer
Ridder Leon!

Longino.

Hvis hun ikke lystrer Ridder Leon? — det
kan jeg ikke ret forstaae mig paa! — Hvad vil han
da have hende til at giøre?

Ferrant (hydende):

Hold Mund!

Longino (spisende):
Aha! nu gætter jeg hvad det er!

Ferrant,
Saameget desværre for Dig!

Longino.
Saameget desværre for mig? naa, saa lad det være, som om jeg ingenting havde sagt. Jeg veed noet, Du er just ingen Elster af at prate meget; — dervor vil jeg heller ikke spørge Dig, om man har gjort Det i at sige mig det, som man har sagt mig.

Ferrant.
Hvilket?

Longino.
Ja, det er ikke mig som snakker: det er de Andre; men jeg har ladet mig fortælle, at den unge Dame skal være en Datter af Ridder Romouald, som Du før har tient.

Ferrant.
Hvad rager det Dig?

Longino.
Gh, min Gud! nei, slet ikke. — Jeg tænkte bare, at folgelig vilde Du være en Smule artigere imod hende.

Ferrant.
Ikke artigere end imod Dig, dersom Du un-

derstaer Dig ataabne Din Mund om noget af hvad
her foregaer.

Longino.

Ja, det veed jeg nok; — Du har allerede
sagt mig det.

Ferrant.

Og nu siger jeg Dig det endnu engang!

Aria,

Kom ei med Snak; Ei taales fligt!

Forret Din Pligt!

* Bov ei at lee!

Du Alt skal see — og Intet see!

Altig høre — dog Intet høre!

Gemærke Alt — ei Giisning Dig giare!

Du lystre maa,

men ei forstaar!

Bov aldrig Giisning Dig at giare!

Bov ei med Drene at høre!

Paa første Bink, som man Dig giver,

Du skal strax komme, strax staae, strax gaae!

Du krybe, kryple, flyve maa!

Paa Minde skal Du altid staae!

Nu op! nu ned!

saa stor asted!

og snart

i Fart!

Gør Alt hvad Dig besalet bliver!
 Ja, hvis det her skal gaae Dig vel:
 Kny ei, om man Dig slaaer ihiel!

Longino.

Aa, det er altsammen en ganske let Sag! der
 er bare den sidste Post: (meget langsomt):

„Ja, hvis det her skal gaae Dig vel:
 „Kny ei, om man Dig slaaer ihiel!”

den er mig rigtig nok lidt til Uleilighed.

Ferrant

(pegende til høire Side):

Gaae ind i Kammeret her næstred, og see, om
 alting er i stand, naar Arrestantinden kommer.

Longino (bange):

I hvilket Kammer?

Ferrant.

I det!

Longino.

Aha! saa det er hendes Govegenak? dette er
 Kun Stadssalen.

Ferrant.

Afsted!

Longino.

Men hør, Ferrant: Du veed bedre, hvordan
 alting skal være; lad os følges ad.

Ferrant.

Krysser!

Longino.

Aa nei, slet ikke! det er fun, for at Damen
kan faae alting paa bedste Maade. Midlertiid vil
jeg ikke nægte, at dersom man var bange af sig og
ikke havde saadan en — en vis Mandhaftighed, saa
funde man let blive noget ilde tilmode her i denne
underjordiske Hvælvning. Først maa man kavle
ned ad 60 forfaldne Trappetrin, saa igiennem tre
lange Gange, der aldrig faaer Ende, og som ere op-
lyste med Lamper, der forstrækker En mere, end om
man gik i bæl Mørke! Hør man kommer er der
Kieldere, Vindeltrapper, sorte Huller og Fanden
og hans Moder, som man siger! Og saa Alt hvad
man hører i dette rare Slot! — Uh! Ghjane!

Ferrant.

Ind i Kammeret med Dig!

Longino (til Skildvagten):

Kammerat! — dersom Du vilde følge med
mig — —

Ferrant.

Understaer Du Dig at sige ham et Ord —
eller drister han sig til at svare Dig et Ord: saa skal
G begge to komme til at lege Hinimelspræt lige fra
det Øverste af Zaarnet og ned i Fæstningsgraven!

Löngino (til Skildtvagten):
Kammerat! — nu er vor Conversats tilende.

Ferrant.

Har Du forstaæet mig?

Löngino.

Jo, Tæk for mig! jeg leger ikke med.

Ferrant.

Naa, bliver der da noget af, at Du vil gisre
hvad jeg siger?

Löngino (grædende):

Men hvorfor er Du saa haardnakket i at ville
have mig ind i det forbistrede Kammer?

Ferrant.

Fordi Du skal komme der hver Dag; fordi
Du skal opvarde de to Fruentimmer.

Löngino.

Aa, jeg duer ikke til Kammerpige.

Ferrant.

Jeg troer Du duer til ingenting. Men jeg
maa passe mine Forretninger oppe i Borgén; Du
bliver her.

Löngino.

Hør, Ferrant: lad os bytte. Låd mig være
øenpaa i Dit Sted, og bliv Du her:

Ferrant

Ind i Kammeret med Dig!

Longino (pegende paa en lille Lampe, der staer paa Gordet): Saa lad mig dog i det mindste tage Tranlampen med mig.

Ferrant.

Tag den!

Longino (afsides):

Pas paa, om jeg ikke er død af Forstørrelse, naar jeg kommer ud igien! (Han gaaer skielvende hen til Kammeret, sætter blot den ene Fod over Dørtærskelen, og figger ind, holdende Lampen tæt op til Ansigtet).

Ferrant (til Skildvagten):

Du hørde vel hvad jeg sagde? Det gelder Dit Liv, dersom Du enten svarer eller taler til de Personer Du seer her! Sitz ham, der afløser Dig, samme Vested, at han kan vide, hvad han har at rette sig efter. (til Longino): Naa! er Kammeret i Orden?

Longino.

Aa, altting er nydeligt! det er et deiligt lille Cabinet for en ung Dame, der ikke holder for meget af Lysning! — Men hvor er Ridder Leon just falden paa at vælge dette Opholdssied til sine Gæster?

Ferrant.

Det er ikke ham, der har valgt det — det er mig! Ridder Leon fiender det næppe; han har jo kun ejet denne Borg i nogle Måneder.

Longino (vender sig om).

Saa det er Dig, der har valgt disse Giæstekamre? — Eh nu ja, de giøre Din Smag Ære; jeg kan ikke sige andet! — Men siig mig engang: hvad er det for Hammerstrig, man sommetider hører, når man gaaer igennem den anden lange stumle Hvælving?

Ferrant.

Du skal ingenting høre!

Longino.

Det er en vanskelig Sag, det! — Og hvortil skal den dybe Hule være, som de graver i Jorden tæt ved det gamle Taarn?

Ferrant.

Til at putte Dig i, dersom Du spørger om mere, end Du behøver at vide!

Longino.

Tys! tys! jeg vil slet ingenting vide. Jeg har ikke engang villet troe dem, som sagde, at den unge Dames Kjæreste blev ført bort tilligemed hende.

Ferrant.

Da havde de dog Ret.

Longino.

Jeg troer ikke den gode Herre vil more sig meget her, for hans Logement bliver vel neppe bedre end hans gode Kærestes !

Ferrant.

Hm! længe skal han ikke fiede sig.

Longino.

Aha! nu veed jeg hvad Du mener! (Man hører den hule Klang af en Klokke).

Ferrant.

Det ringer. Jeg gaaer til min Post; bliv Du her.

Longino (sieleangest):

Ferrant! Ferrant! Lader Du mig blive her? Bliv! bliv! tag mig med Dig! hører Du? tag mig med Dig! (Ferrant slaaer Porten stærkt i'efter sig).

Anden Scene.

Longino. Schildvagten.

Longino.

Nu er jeg i Fælden! Hvordan skal jeg bære mig ud for at komme op igien fra dette Fangehul?

D

Krybe igiennem den dybe Hule ved Taarnet, og i bæl Mørke famle op ad de steile Vindeltrapper — uh, det gyser i mig! For oven vrimler der af Ugler og Flaggermuus, og for neden af Rotter! — Havde jeg endda bare nogen til Selskab! — om det ikke var andet end et Barn — eller en Kat — det adspreder dog altid. Aa, Gud give, at jeg havde et Barn eller en Kat! — Jeg er just ikke mere overtrøst end andre — jeg veed meget godt, at her er intet at være bange for — (han seer sig ængstelig om). — aa, nei slet intet! — men Naturen, den stakkels stræbelige Natur! af ja! — (Skottende til Skildtvagten): Dersom Kammeraten derhenne vilde slaae en lille Sladder af? vi ere jo her allene, og voer intet derved. — (Ophold). Han gaaer frem og tilbage; han hører ikke engang paa mig! — (høiere): Dersom Kammeraten vilde slaae en lille Sladder af om dit og dat? det morer dog altid. — (Ophold). — Han bliver ved at spadscere! — (meget høit): Jeg figer, dersom Kammeraten derhenne vilde slaae en lille Sladder af om dit og dat? vi ere jo mutters ene og voer intet derv — (han har imidlertiid nærmest sig til Gitteret; Skildtvagten jager pludselig sin Hellebarde igiennem Ternstængerne, og Longino farer forstrækket frem paa Skuepladsen). Jeg mærker nof, at Kammeraten holder mere af Pantomime

end af Samtale. — Ja ja' da! man maa hælpe sig som man kan. „I Nød og Elende, man Hæsten skal fiende!“ — Jeg vil høre mig ad ligesom Ridderen i Ardennen-skoven. — Dersom Kammeraten derhenne fanske havde Lyst til at vide, hvordan Ridderen i Ardennen-skoven bar sig ad, saa funder jeg gjerne fortælle ham det? — (Ophold). Han svarer ikke et Ord, givs ikke Kammeraten! Han er ba — bange, er han! Jeg vil synge Visen, for at sætte Mod i ham, den stakkels Kammerat!

Vise.

1ste Vers.

Midt i Ardennen-skovens Øde
Lancelot vanked ene om,
da der med eet en Kiæmpe kom
ved et Egetræ ham imøde.

Gjæt engang, hvad der skedte da? — :
Kiæmpen i hast løb angst derfra!

(Han seer sig ængstelig om, uden at gaae af Stedet, og synger, først med bævende Stemme, og siden sterkere, som for at sætte Mod i sig selv):
Faldira fallalalala! Faldira fallaldaldira!

2det Vers.

Tudsmørkets Skygger alt tiltage;
men han'en Borg dog skinte fan;

tæt ved dens Porte mæder han
en Varulv, som skriger: „Tilbage!“
Lancelot var en Ridder kæf! — :
Varulven strax faldt død af Skæf!
(Som før).

3 die Vers.

Da har den saae i Græsset bide,
ræk han nu ind i Borgen gaaer;
men pludselig han maalss staaer:
der en nydelig Glut han seer sidde!
Ridderen pleied være kæf! —
men denne Gang han følde Skæf!
Faldira fallalalala! Faldira fallaldaldira!

Kunde Ridder Lancelot een Gang i sit Liv blive
ebange, saa kan jeg dog sagtens have Lov til at fø'e
dn Smule — ja, hvad skal jeg nu falde det? —
en Smile Besippelse! — Jeg troer dog ellers jeg
har sat lidt Mod i Kammeraten. — Hvad er
det?! jeg hører nogen gaae! — Aa, Gud stee Lov
og Tak! det er levende Mennesker; saa faaer jeg
dog nogen at snakke med! (Han gaaer de Kommen-
de imøde).

Tredie Scene.

Longino. Skildtvagten. Laura.

Venerande. Soldater.

Laura (udstøder et høit Skrig i det hun træder ind, synker om paa en Træstoel og hælder sig op til Bordet; Venerande seer sig om med Nædsel; Soldaterne gaae igien, og lukke Porten efter sig).

Venerande.

Saa det er da denne Hule, det Uhyre har bestemt til Opholdssted for Uskyld, Skønhed og Dyd! — Alt hvad der omgiver os indjager Nædsel og Forfærdelse!

Longino.

(uden at see paa hende):

Det er mine Ord.

Venerande.

Disse Hvælvinger, disse Afgrunde, disse Stumle Gravlamper — !

Longino (som før):

Det er mine Ord.

Venerande.

Det er, som man blot kom herned, for at belave sig paa Døden!

Longino (som sør):
Det er mine Ord.

Venerande.
O, fiereste Laura! hvor jeg beklager Dig!

Laura.
Venerande, for mig er altting tabt! Men,
Hvad er der blevet af min elskede Louis?

Venerande.
Han er ulykkelig, ligesom vi.

Laura.
Det sidste Glimt af Haab er forsvundet!

Venerande.
Forsag ikke, fromme Laura! Et Dieblik kan
styrte os i Ulykke — et Dieblik kan ogsaa frele-
se os!

Laura.
Hvad har jeg at venie? Hvad haand kan frie
mig ud af dette gyselige Fængsel?!

Venerande.
Den Almægtiges! Han beskytter Dyden:

Laura.
Dette Sted indjager mig en Skræk! —

Longino.
Hm! jeg begriber da sagtens, at et Par Fru-

entimmer kan være noget bange her; men betenk:
at jeg er hos Jer!

Venerande

(bliver ham nu først vær):

Hvem er Du? En af Uhyrets Drabanter?

Longino.

Nei, jeg er ingen Drabant; jeg er kun en
fattig Tjenestekarl hos Castellanen eller Slutteren
— eller hvad I vil kalde ham.

Venerande.

Du er vel ogsaa sendt herved for at martre
os! —

Longino.

Før at martre Jer? aa nei. Kammeraten
derhenne er her for at passe paa Jer, og jeg, jeg
hedder Longino, og er her for at varte Jer op.

Venerande.

Varte os op! Siig heller, for at tine vores
Gødder!

Longino.

Kors bevar's! Jeg tiner ikke hos Gøddelen,
men hos Ridder Leon.

Venerande.

Den Nidding! — Saa det er da her min
kære, gode Laura skal hensukke baade Nat og Dag!?

L^ongino.

Aa nei, nei; Govegemakket er tæt herved;
vi har betænkt alleting.

Laura.

Jeg hører nogen!

L^ongino.

Det er nok Fremmede, som kommer i Besøgelse. Hør, hør bare, hør huult hvert et Trin lyder! Ja, her er EKKO. Nu skal jeg strax lade jer vide, hvem de Fremmede ere. (Han gaaer op mod Porten).

Venerande.

Mod, Laura! det nyttet ikke at fortvivle.

L^ongino (kommer tilbage).

Det er den naadige Herre!

Laura.

Himmel!

Venerande.

Det fattedes fun!

L^ongino.

Ja, vi falder ham nok den naadige Herre; men han er endda ikke saameget naad g. See bare ret paa ham!

Fierde Scene.

De Forrige. Leon med
Soldater.

Leon (giver Longino Tegn til
at gaae ud tilligemed Soldaterne).

Longino (sagte):

Uh! hvilket Par Nine! Det er som jeg siger:
han er mere graadig end naadig! (han gaaer
med Soldaterne).

Leon.

Signora! tilgiv, at jeg har brugt en lidt
voldsom Maade, for at lade Eder bringe til min
Borg; men dersom jeg ikke havde betient mig af
dette Middel, lod det til, at jeg længe maatte have
savnet den Fornbielse at see Eder her.

Venerande.

Himlen give, at hun aldrig havde faaet denne
fordente Borg og dens fordomme Eier at see!

Leon (til Venerande):

Du elſter ventelig den skinnne Laura?

Venerande.

Næsten ligesaameget som jeg hader Dig! dom
nu selv om min Kierlighed.

Leon (haanlig):

Nu vel, saa giv hende et Bevis derpaa.

Venerande.

Hvilket?

Leon.

Bed at tie, og ikke oftere afbryde mig; thi
voer Du at sige et Ord til, bliver Du adskilt
fra hende for evig! Kom denne Besaling vel ihu:
jeg igentager den ikke.

Laura.

O Himmel! i hvad Vold har Du betroet
mig? til hvem har Du overgivet mig?

Leon.

Til en Mand, som elsker Dig, og som aldrig
har kiendt Grændser for sine Ønsker eller Hindrin-
ger for sin Villie.

Laura.

Du elsker mig!? Du!

Leon.

Jeg kunde fritage mig, for at overtyde Dig
derom: jeg siger Dig det, og Du bør troe mig.
Den Mægtige nedlader sig ikke til Forstillelse, og
han forsmaaer at lyve, hvor han kan befale. Ja,
jeg elsker Dig, Laura. I mere end to hundrede
Aar have vore Forfædre hadet hinanden, og ligget i
Feide; saasnart jeg blev Mand, lod man mig svær-
ge: til min sidste Stund at bevare dette arvelige
Håd; jeg saae Dig — og brød min Eed! Fra hin

Dag astlod jeg aldrig at tænke paa Dig, det er at
sige: paa Midler til at komme til at eie Dig. Jeg
vilde slukke Krigens Fakkel; jeg nedlod mig til at
tilbyde Din overvundne Fader Fred. Din Haand
skulde være Pantet paa vort Vensteb, Frugten af
mine Seire. Han vovede at aflaue mig, Leon!
Det havde været mig saare let at hævne mig paa
ham, men da kunde Du have gaaet mig glip, og
dersor brugde jeg andre Forholdsregler. Det vor-
ge veed Du. Omsider er Du i min Magt, og Bee-
den Forvonne, som vilde søge Dig her! Den, jeg
har overvundet af blot Lyst til Hæder, maa ikke
vente at finde mig svagere, naar jeg har et saa
skjnt Bytte at forsvare.

Laura.

Et Bytte? retfærdige Himmel! haaber Du
da at blive Eier af det, som Du bemægtiger Dig
ved en Misgierning?

Leon.

Misgierning? Den Daad, som Lykken fro-
ner, kaldes Manddom, ikke Misgierning.
En overvunden, afmægtig Fiende er for svag til at
anklage Seierherren.

Laura

Velan da! jeg, en svag Kvinde, Dit Rase-
ries mishandlede Offer: jeg anklager Dig for den

altseende Gud, som hører mig ! for Dig selv anklager jeg Dig ! — Siig : med hvad Ret har Du rånet mig fra min Fader ? med hvad Ret har Du adskilt to Hierter, som et helligt Vaand skulde forene ? med hvad Ret holder Du mig i indespærret i dette græsselige Fængsel ?

Leon.

Med hvad Ret ? Dersom det kan lykkes Dig at unddrage Dig min Magt, vil jeg aldrig spørge med hvad Ret Du har gjort det.

Laura.

Tiger ! siig mig i det mindste om min Brudgom endnu seer Dagens Lys ?

Leon.

Kjendte J mig nsiere, Signora, vilde J mindes, at det er ikke raadeligt, at tale til mig om en Medbeiler,

Venerande.

O, min Laur — ! (Leon gør en Geberde til hende; Venerande holder pludselig inde).

Laura (med Kraft) :

Siig mig i det mindste : lever Louis ?

Leon.

Hvad bryder det mig, om han lever ! Jeg har aldrig seet ham ; han var min Harne for ringe ;

død eller levende er, han ikke i stand til at støde mig.

Laura (sagte):

Gud! jeg skielver! —

Femte Scene.

De Førre. Ferrant.

Ferrant.

Herre! i dette Dieblik bringer man det unge Menneskes blodige Klæder.

Laura.

Hvad hører jeg! O, Himmel! (Hun synker om paa Stolen; Venerande tager hendes Haand).

Leon (til Ferrant):

Saa snart Dagen gryer, skal de blodige Klæder hænges op paa den yderste Slotsmuur; det kan tiene mine Fiender til Advarsel om den Skiebne, som venter dem.

Laura

(reiser sig med Kraft):

Gaae, Ulyre! Jeg satter nu min Ulykke i dens hele Fylde; men Du har bedraget Dig i Din strækkelige Regning. Troe ikke, at dette Slag har knust mit Mod; nei, det giver mig tvertimod en

Kraft, langt ophøjet over mit Kion! Fortvivelsen har astørret mine Zaarer. Jeg har bedet himmelen om at borgve mig Livet i det Dieblik jeg var i dette gruelige Fangehul, i Din Bold, og jeg føler, at den vil snart opfylde min Bøn. Usle Tyran! Du vil strække mig, og Du myrder den, for hvis Skyld jeg elskede Livet? gaae! jeg frygter Dig ikke mere. For at frølse min Elster vilde jeg maaßee have smigret Dig: nu gysér jeg ved denne Tanke! Louis er død; vær vis paa, Uhyre, at jeg skal samles nied ham! Jeg takker Dig, fordi Du har ladet mig berede denne Grav. — Og Du, evige Gud, som falder mig! Du, som skylder Dyden Løn og Forbrydelsen Straf, hør den Fed jeg gør her for Dit Åsyn! Jeg sværger: ikke skal jeg tage inod Hielp, ikke skal jeg nyde nogen Vederqvægelse i denne Dødens Bolig! jeg sværger, at samles i Graven med den Brudgom, Du selv har valgt mig! — Din Forvandelse hvile over mig, hvis jeg sviger dette hellige Lovte! (Hun sætter sig).

Venerande.

Gud hører Dig, fromme Laura! ja', han hører Dig: see, Din Gøddels Åsyn er blegnet.

Leon.

Daarlige Qvinde! jeg undskylder Din Heftighed; jeg ventede den, og vil lade Dig have Tid til at give Din frugtesløse Råsen Lust. Jeg kommer snart tilbage, ikke før at fornilde Dig, men

for at fuldbyrde mit Forsæt; at lede Dig til Alterset. Huk: at dette er første Gang jeg har taalt Modstand. Skynd Dig at glemme et Menneske, som fulde liidt en skrækkelig Straf, dersom mine Mænd ikke havde hugget ham ned. Jeg allene er Din Herre, og trods Dig, trods Din Fader skal jeg endnu i denne Dag vorde Din Egtesælle. Siig Ja eller Nei: Modstand nytter Dig ikke, og Dine Eder rokke ei min Beslutning! Jeg forlader Dig et Dieblik; gid det maatte lære Dig at give efter med det Gode! (Han gaaer).

Siette Scene.

Laura. Venerande. Fertrant. Skildtvagten.

Venerande.

Mod, fiereste Laura! det har Du nødig.

Laura.

Mod har jeg; jeg er rolig. Jeg erfoer Louis's Død uden at falde en Taare. Hrad siger jeg?! Jeg nyder allerede forud den Lyksalighed at see ham igien! O, funde jeg dog blot forforte de Diebliske, der adstille os!

Venerande.

Men maaskee han har bedraget Dig! maaskee —

Laura.

Betænker Leon sig da vel paa at begaae nogen Misgierning ?

Venerande.

Ferrant !

Ferrant.

Hvad vil I ?

Venerande.

Geg har engang kiendt Dig som et godt og retstæffent Menneske : dersom dette græsselige Op-holdssted ikke ganske har fordærvet Dig, saa skylder Du to ulykkelige Øffere Trost og Lindring ; hvis nogenting i Verden er Dig dyrebart, saa siig mig : lever Don Louis endnu ?

Ferrant.

Ingen Spørge !

Venerande.

Saa kiender Du mig da ikke mere ?

Ferrant.

Jo, jeg kiender Her no^e, Venerande ; men I faaer ingenting at vide.

Venerande.

Siig i det mindste et Trostens Ord til den stakkels Laura, som Du har kiendt som Barn, og som Du saamange Gange har baaret paa Dine Arme !

Ferrant

Ingen Spørgen, siger jeg Her!

Venerande.

Du er ubevægelig!

Ferrant.

Hvad veed jeg om han lever! Leons Mænd
har bragt mig nogle blodige Klæder, som de sagde
tilhørde et ungt Menneske, der havde værget sig
som en Løve, og først var segnet for dea overlegne
Mængde.

Laura (fyrig):

O, det var ham! det var min Louis! saaledes
stred han for mig! for sin Pligt! for sit Land!

Ferrant (hævende Stemmen):

Spørg mig for Resten ikke om videre; jeg
kiender her ingen anden Pligt, end Lydighed mod
min Herres Besalinger.

Venerande.

Men om dette unge Menneske nu ikke havde
været Don Louis? —

Ferrant.

Saameget desværre for ham! thi saa er han
ventelig fangen, og det vil ikke giøre hans Død
lemfældigere.

Venerande.

Men siig mig dog i det mindste — —

Ferrant (meget bæst):

Ikke et Ord! Farvel! Jeg mærker, Gere
voligere; nu gaaer ieg til min Post. — Det er
sandt: bliv ikke forstrækkede, naar Skildtvagten
derhenne bliver løst af; det er nu snart paa Tiden;
og voigt Ger især vel for at tale til den, der kom-
mer i hans Sted.

Venerande.

Jeg har taget meget fejl, Ferrant! jeg satte
mit Haab til Dig. —

Ferrant.

For Satan! hvem forbryder Ger at haahé?
Hielper det endskisndt ikke, saa er det dog en Tids-
fordriv — det er dog altiid noget! Maa, farvel
saalænge! (han gaaer).

Svende Scene.

Laura. Venerande. Skild-
vagten.

Laura.

O, min Veninde! hvormeget maa Du ikke
lide for min Skyld!

Venerande.

Jeg lider gierne med min Laura!

Laura.

Kun een Ting trøster mig: længe vil mine
Qualer ikke vare!

Venerande.

Bort med disse mørke Tanker! — At Dine
Qualer ikke vil vare længe, det haaber jeg ogsaa;
men ikke i den Mening Du siger det. — (Man
seer Maanen igennem Aabningen i Loftet). —
Kiere Barn, see op igennem denne Aabning —
seer Du Himmel? seer Du Maanen? dens Straa-
ler trænge ned til os i vort skumle Fængsel, og sy-
nes at sige: „Menneske! hvor dyb den Afgrund end
er, hvori Du er styrtet, saa lad dog ikke Ulykken
knuse Dit Mod! forsag ikke! fortvivl ikke! men lad
det velgivrende Haab styrke Dig og give Dig
Tillid!“

Laura.

Romance.

Ja, o Haab! Dig har jeg igien!
selv i Døden vær min Ledsager!
først i Graven seer jeg min Ven!
mig min Brudgom hisset modtager!
O Louis! at dge ved Dit Bryst,

hvilken Fryd var i denne Tanke!
 Nu Din Laura har fun den Trost:
 snart skal Graven etter os sanke!

Op til Himmelens Hvelving jeg seer;
 blege Maane! venlig Du smiler!
 sidste Gang denne Nat idet er,
 at mit Blik som nu paa Dig hviler!
 Til vort fordums sorgfrie Sind
 straaled Luna blandt Stiernehære:
 nu vor Grav oplys med Dit Skin!
 i dens Skind vi samlede ere.

Midt i Sorgen er det mig Trost,
 at en trofast elskende Pige
 ved vor Grav vil med Kielen Røst
 til sin Ven med Graad om os sige:
 „deres Skiebne er ei saa haard;
 „thi i Graven de hvile sammen!
 „Livets Lys paa Jorden udgaaer,
 „men i Himmel gien iraaler Flammen!“

Aftattende Scene.

De Forrige. Schildtvagen
tæn (løses af).

Venerande.

Kiere Laura! Du svækker selv Dit Mod, og
Du trænger dog saa høilig dertil, for at værge Dig
mod det Uhyre, der kommer til Dig ligesom en sort
Rovfugl, der vil snyderslide en sneehvid Due.
Gør som jeg: vend Dine Dine og Dit Sind op
til — — (I det hun vender sig til Gitteret, for at
see op til Himmelnen igennem Habningen, raaber
hun pludselig): Gud! hvad seer jeg?

Laura.

* Hvad er der?

Venerande (sagtere):

Kiere Barn! —

Laura.

Nu vel?

Venerande.

Er det en Drøm? er det Kogleri?

Laura.

Hvilket? forklar Dig!

Venerande (hvidskende):

Gee, see! det er ham — — !

Laura.

Hvad mener Du?

Venerande.

Gildtvagten derhenne — Soldaten — det er ham!

Laura.

O, jeg bør!

Louis

(forklædt som Soldat, indensfor Gitteret):

Eys!

Terræt.

(Under Ritornellen kommer Laura lidt efter lidt igien til sig selv; de betragte hinanden derpaa alle tre, uden at sige et Ord. Louis er paa sin Post; Laura paa den modsatte Side tæt ved Bordet; Venerande staer midt paa Skuepladsen imellem dem).

Laura

(med dæmpet Røst):

Glade Stund! — Hvor jeg bæver! —
Mon en Drøm blot det er? —
Det er ham! Ja, han lever!
Min Louis! jeg Dig seer!

Venerande (ligeledes):

Naadens Gud i det Høie!

Qammer

stedse er Du os nær.
Milde Forsyn! Dit Die
følger os, hrør vi er!

Louis (ligeledes):
Hjertet bæver og staaer, snart af Haab, snart
af Frygt!

i min Barm høit det banker; snart uvist,
snart trygt!

(Venerande, som staaer i Midten, tilhvidstær
de to Elskende hinandens Ord, da de ikke tør tale
høit).

Laura.

Elske Ven!

Venerande
(gientager; til Louis):
„Elske Ven!“

Louis.

Gedste Laura! tys! stille!

Venerande
(som før; til Laura):
„Gedste Laura! Tys! stille!

Louis
(til Laura, som vil ile hen til ham):

O, Himmel! hisset bliv!

Venerande

(som før; til Laura):

„O, Himmel! hisset bliv!“ (Laura fatter sig).

Louis.

Vi haabe ville!

Venerande

(som før; til Laura):

„Vi haabe ville!“

Louis.

Hist man lurer! —

Venerande

(som før; til Laura):

„Hist man lurer!“

Louis.

Derfor stille!

Venerande

(som før; til Laura):

„Derfor stille!“

Louis.

Huske: et Ord os kan skille
paa hans Vink ved vort Liv!

Venerande (til Laura).

Huske: det gielder hans Liv!

Laura (bævende);

Sæg oposstre Dit Liv!? —

Louis.

O, stille!

Laura.

Sa, stille!

Venerande.

Tys! stille!

Alle Tre.

Vi haabe ville!

Vær taus som Dødens Fred!

Vi staae paa Gravens Bred! —

O Haab! men dog Din Straale lyser!

Elev paa det skækkeligste Sted

faaer Hiertet Kraft ved Kierlighed!

Den Barm, som elsker, aldrig gyser!

Niende Scene.

De Forrige. Longino.

Longino

(udenfor Skuepladsen):

Hielp! Gevalt! Hielp! Hielp!

Venerande.

Himmel! hvilke Skrig!

Louis (tager sin Hellebarde, og gaaer frem og tilbage med paatagen Rolighed).

Laurå.

* Vi ere forraadte!

Longino.

(Styrter forskrækket ind ad den store Port):

Aa! aa! det er ude med mig!

Venerande

(i megen Sindsbevægelse):

Hvad nu? Kommer Du her, for at forskrække os?

Longino.

Forskrække jer? nei, jeg har nok i min egen Deel! Jeg blev selv saa forskrækket! —

Venerande.

Hvorover?

Longino.

Hvorover? over den, som forskrækkede mig!

Venerande.

Hvem var det?

Longino.

Hvem det var? En Dievel, et Spøgelse, en Eienganger, en Nisse, en Trold, en Dragédukke, en Varulv, for her har vi fuldt op af alle Slags! —

Venerande (afbryder ham):

— Dievelstab, men ingen stikkelige Mennesker!

Longino.

Ja, det er ingen Løgn.

Venerande.

Og Du saae selv dette Spøgelse?

Longino.

Ja, baade saae og hørde det!

Venerande.

Hørde det?

Longino.

Jo, tilvisse! Jeg kom gaaende med min sædvanlige Dristighed, og just da jeg kommer til Hullet ved det gamle Taarn, faaer jeg Die på et Meneste eller et laadent Dyr — hvad veed jeg hvad det var! — som staer henne i Kroen ved Vindeltrappen. Jeg raabde af fuld Hals: „Hvem der?“ — derpaa svarede det mig i en Bussemandes Tone: „Gaae Din Gang!“ — og derpaa gif jeg ogsaa min Gang. For seer I: hvor man kommer her i Borgen, er der Lemme og Falddørre og Huler og Kuler, som ingen Pokkeren känner, ikke engang vor naadige Herre, som aldrig er naadig!

Venerande.

Var dette Spøgelse nær ved Porten, som Du kom ind ad?

Longino.

Spørg om det! det var allevegne. Disse Spøgelser farer jo allevegne omkring ligesom Sommer-

fugle. Snart seer man dem foran sig, og vips! lige med eet ere de igien bag ved En! de har ingen Orden i nogen Verdsens Ting! — Men jeg giæster mig til hvad det er.

Venerande.

Naa! hvad er det da?

Longino.

Ih, Skamfærd! det er den hvide Dame, er det!

Laura.

En Dame, siger Du? er her en Dame?

Longino.

Nei, her var en!

Laura.

Forklar Dig.

Longino.

Nei, nei, det tor jeg ikke. Dersom den naadige Herre vidsde, at jeg havde fortalt Her noget herom, saa vilde han komme til mig ganske rasende, og sige: „hvorför har Du fladdret? hvorför har Du fortalt, at jeg havde hørt fortalt en ung Dame, at jeg havde sluttet hende inde i et underjordisk Fængsel, at hun har dræbt sig der, og at hendes Gjærfærd nu hver evige Nat kommer tilbage fra Graven, for at bebrede mig mine Misgivninger!“ —

Nei, jeg skal vel vogte mig for at sige Her det Allermindste! gørde jeg det, var jeg om en Hals!

Laura.

Et ungt Fruentimmer dræbt sig her!

Longino.

Hvoraf veed I nu det?

Laura.

Hvilket Forvarsel!

Longino.

Ta, hun var ung, som I, Signoras smuk, som I; god, som jeg troer, at I er —

Laura.

Eg hun er død? —

Longino.

Gteendød — saavidt som jeg har hørt fortælle. Det var vist hende, som sagde til mig: „gaae Din Gang!“

Venerande.

Hold nu op ned den Snak! — Hvad vilde Du ellers her?

Longino.

Melde Her, at den naadige Herre vil ret straf giøre Her endnu en Bist.

Laura.

Gud!

Louis (afsides):

Gid han ikke maatte slippe ud herfra!

Longino (til Louis):

Nei, det veed jeg nok: at Du ikke kan slippe
ud herfra. Giv Tid, min gode Soldat!

Venerande.

Mord, Fiereste Laura!

Longino.

Geg veed ikke, hvad det er for et lojerligt Ma-
syn vor naadige Herre har; men saasnart han seer
ret stift paa En, kan man slet ikke trække sit Veir.

Venerande.

Den Tiger!

Longino (lyttende):

Aa nei, hør engang: der kommer han! bum,
bum, bum, dodum! hvor hvert et Trin lyder i den
stors Høælving!

Laura.

Alt Blodet uisner i mine Arer!

Venerande.

Standhaftighed!

Laura.

Gud! hvilken skækkelig Forfatning!

Longino.

Der har vi den naadige Herre!

Eiende Scene.

De Forrige. Leon med
Soldater.

Leon (til Soldaterne, pe-
gende paa Venerande): Bringer denne Kvinde op
i Taarnet.

Venerande.

Mig?

Laura.

Min tro Veninde?

Leon.

Just hende. Adlyder!

Venerande.

Nei! nei! jeg forlader Dig ikke, Laura! jeg
forlader hende ikke!

Leon.

Adlyder! (Soldaterne omringe Venerande).

Laura.

I Himmelens Navn: borgv mig dog ikke min
eneste Trost!

Leon.

I skal igien faae hende at see, skjonne Laura.
— Bort!

Venerande (i det Soldaterne føre hende ud): Skiller mig heller ved Livet! — —

Leon (til Longino):

Følg med! ingen maa komme herned, først jeg ringer. (Longino tager Flugten; — til Louis); Gaae! bevogt Indgangen udenfor! — (Louis dvæler). — Har Du forstaet mig? — (Ubemærket af Leon, giver Laura Louis et Vink at adlyde; han gaaer ud med Tegn paa Harme og Had til Leon).

Ellevte Scene.

Laura. Leon.

Leon.

Vi ere allene, Signora; hør mig nu: Alt er beredt, Borgcapellanen venter os i Kapellet, og intet kan forhale vor Foreening.

Laura.

Bor — —

Leon.

Afbryd mig ikke. Al Modstand er forgives. Her er Alt mig underdanigt, og Du er min, siden jeg har besluttet det. Følg godvillig med og nød mig ikke til at bruge Magten; thi, Laura, fra dette Delskif af tilhører Du mig.

Laura.

Jeg tilhører Dig? og det vover Du at sige mig? disse Rædsler maa jeg udholde at høre? Nei, saalænge der flyder en Draabe Blod i mine Harer — !

Leon.

Ingen Eder! de nytte Dig ikke. Du er min! som Egtemand eller som Herre besaler jeg Dig at følge mig. Lydighed er Din eneste Tilflugt. Træt ikke min Saalmodighed; jeg siger Dig endnu engang: man venter os.

Laura.

Heller vil jeg dae end følge med Dig!

Leon.

Saa Du troer ikke jeg kunde tvinge Dig dertil?

Laura.

Usle! torde Du vove at bruge Magt?

Leon.

Alt, for at erholde Dig!

Laura.

Og jeg Alt, for at dae, heller end blive Din!

Leon.

Kom, følg mig.

Laura.

Nei!

Leon.

Følg mig!

Laura.

Bort! jeg hader Dig!

Leon.

Skielv for Alt, hvad der er Dig kiert! Din
Fader kommer her i Haab om at hævne Dig; jeg
skal seire over hans Afmagt, og hans Død — — !

Laura.

Den vil han foretrække for sin Datters Vanære.

Leon.

Det Fruentimmer, som har opfostret Dig,
som Du kalder Din Trøst — hende faaer Du aldrig
mere at sce.

Laura.

Go! vi skal samles paa et Sted, hvor jeg ikke
frygter for at møde Dig.

Leon.

Du vil opirre mig? Nu vel, saa anklag ogsaa
fra nu af kun Dig selv for de Yderligheder, hvortil
Du driver mig. Det er ikke mere en Elster, en
Brudgom Du seer for Dins Nine — !

Laura (afbryder ham):
Nei, det er en Tiger, som jeg afskyer!

Leon.

Du skal lære at fiende mig! Med egen Haand
slæber jeg Dig — !

Laura (vigende tilbage):
Kom mig ikke nær!

Leon

(gaaer henimod hende):
Loddet er fastet!

Laura (bagved Bordet):
O Gud! forbarm Dig! —

Leon.

Dine Ønner ere forgievs! Du er min!

Laura (seer Kniven, som Longino lød ligge paa Bordet i første Scene, og gris-
ber den rask): Nei! nei! han hører dem! Seer Du dette Staal vendt imod mit Bryst? Nu er jeg Herz-
re over min Skiebne! Med denne Hjelp fra him-
melen trodser jeg Dit Raseri! Kommer Du mig
nær — givs Du et eneste Skridt, — lader Du
Dine Hædler træde ind: i samme Minut støder jeg
mig denne Kniv i Hjertet, og segner død ned for
Dine Øine! —

Leon.

O, Raseri!

Laura.

Du dvæler, Uhvare? Du fnyser af Harme?
Saa kan dette lille Stykke Staal da giøre al i Din
Vælde til intet?!

Leon.

Slip det! giv hid!

Laura (løfter Kniven).

Et Skridt — og jeg støder til!

Leon.

Hold inde!!

En Røst.

Hold inde!!

Laura,

Himmel! hvilken Røst!

Final.

Leon (bestyrket):

Hvad var det!? — Hvilkens Røst lød der? —
Hvo taler her? — Hvo tør mig svare?
I Skjul en Forræder er her!

(Han gaaer ind i det for Laura bestemte Kammer).

Laura (knælende):

O Tak, Du Himmelrost, hvo Du end er!

Ham Dine Ord som Dødens Budstæb vare!
Forsørget Uhyret nu er!

Leon (kommer tilbage):
Hvo Du end er, som mig fornærmer:
Du skal døe! segne myrdet hen!

Laura (afsides):
Om det var ham! — Uskyldes Bestiærmer!
at, i Fårens Stund frels min Ven!

Leon.

Ga! jeg det sværger: Døe skal den Frække!

Døe han skal
i gruelig Qual!

Laura (afsides):
Gud! lad min Ven Dit Dre række!
paa Dig jeg haaber i al min Qual!

Leon (kalder):

Vagt!

Laura (afsides):
Gud! jeg skielver! —

Gammen ..

Tolvte Scene.

Leon. Laura. Louis (som Skildtvagt indenfor Gitteret).

Leon (til Louis):

Du Alt aabenbare!

Hvo er den Frække, siig,
som lytted her paa mig,
og som nys vovede at svare?
Forvorne! er det Dig?
er det Dig?

Laura (ængstelig):

Nei! nei!

Leon.

Det er ham! jeg tvivler ei!
Sel! vent da snart den grueligste Død!
Ja! Du skal døe!

En Røst,

Du skal døe!!!

Laura.

Gud! hvilket Under! hvilken Stemme!
En Engels Røst sig lod fornemme!
Selv Himmel røres ved min Nød!

Louis (afsides):

O! gid jeg funde i min Øarm
nu giennembore Zigrens Barm!

Q
o
m
m
e

Leon.

Nei! intet ligner nu min Harm!

All helveds Qual er i min Harm!

(til Laura):

Geg alt seer Du Niddingen fiender;
men Din Forundring er et frugtesløst Bedrag!

Laura.

Bedrag?

Leon.

Troe ei, Straffen fra ham Du afvender!
Den frække segne skal for mit hævnende Slag!

(Han gaaer til Porten i Baggrunden).

Laura (med dæmpet Røst,
uden at forlade sin Plads).

O, min Louis!

Louis

(ligeledes; indenfor Gitteret):

Min omme Pige!

Laura (som før):

Hvis var hin Røst?

Louis (som før):

Kan Du det sige?!

Laura (sagte):

Elskede Ven! ak, vaersom vær!

husk: Tyrannen er os nær!

Louis (sagte):

Meer end mit Liv jeg Dig har fier!
Døe for Dig dog en Trøst mig er!

Trettende Scene.

De Første. Songino. Gaetano. Leons Mand.

Leon.

Rom, mine Stridsmænd! Hævnen er nær!
Kom hid, træd ind, kom Alle her! —
Din vilde Trods nu, Laura, jeg skal tvinge!

(til Soldaterne):

Ind i det mørke Taarn I hende strax skal
bringe!

(Laura føres bort).

Leon

(til de øvrige Soldater):

En Nidding har sig skjult i min Borg, og
hans Køst
to Gange, mig til Trods, har min Fange bragt
Trøst.

Adlyd mit Bud! sog overalt!

Han sidste Gang har talt!

(Gaetano og nogle af Soldaterne gaae ud).

Louis (affides):

O! gid jeg funde i min Harm
nu giennembore Tigrens Barn!

Leon.

Nei! intet signer nu min Harm!
al Herveds Dvā er i min Barn!

(Gaetano og Bagten komme tilbage).

Leon.

Nu vel! fandt J ham der?

Gaetano.

Hør ingen er at finde.

Leon.

Saa s̄øg igien; han er herinde!
Jeg veed det, han er her.
Adlyder hvad jeg s̄ød!
Slæb ham strax til hans Død!

En Røst.

Til Din Død!!!

Chor af Leons Mænd:
Gud! hvilket Under! hvilken Stemme!

Louis (affides):

Jeg, Haab, Din Almagt kan fornemme!
Du straaler atter i mit Gryst!

Longino (forskrækket):

Var det, som lød, en Dievels Røst!?

Leon (med Nædsel):

Kold Gyser raser i min Harm!

O, Qual! — o, Harm! bevæbn min Arm!

Louis (afsides):

Jeg Hævnens Dolk i billig Harm
nu stodte glad i Tigrens Barm!

Choret

(Hvidstende til hinanden):

Betragt Leon! see, hvor han gyser!

Nu pine Slag hans vilde Bryst!

Leon (afsides):

Af Nædsel og af Hævn jeg fnyser!

Var det Samvittighedens Røst?

All Hælveds Qual er i mit Bryst!

(han gaaer).

Louis.

Jeg føler etter Haabets Trost!

dets Straale i mit Herte flammer!

Choret.

Hvorhen skal vi the?

Herfra! lad os flye!

Før Hævnens Torden os rammer!

(Alle forlade Skuepladsen; nogle flygte ud af den store Port efter Leon; andre følge med Louis ud af Gitterporten, hvorfaf de kom ind i trettende Scene).

Tredie Act.

(Samme Decoration).

Første Scene.

Louïs. Longino. Gaetano.

Andre af Leons. Mænd.

Longino.

Naa! vil I nu atter til at lede om den, der
driver Abesvil med os? hvad?

Gaetano.

Saa har man befælet os.

Longino.

Ja, det er ingen Kunst at befæle jer at søger;
men at finde! — det er Knuden!

Gaetano.

Ridder Leon har sendt os her ned, og svorez
paa, at ingen af os slipper op igien, førend vi har
fundet —

Longino.

(Af bryder ham hurtig):
Fundet? hvem?

Gaetano.

Den, som talde før og forstørrefede os.

Longino.

Mener Du, det var en Han eller en Hun?

Gaetano.

Hvad siger Du? en Hun? Skulde det være et Fruentimmer?

Longino.

Ja, hvis der ellers er Hanner og Hunner til blandt Giengangere.

Gaetano.

Troer Du paa Spøgelser?

Longino.

Ja, man maa vel troe paa dem, naar man har seet dem.

Gaetano.

Seet dem? har Du det?

Longino.

Ja, og hørt dem med!

Gaetano.

Og det var det Spøgelse, Du mener, som talde?

Longino.

Ta, det kan gierne være.

Gaetano.

Og som sagde til Ridder Leon: „Du skal døe!“ — ?

Longino.

Naar det funde sige til mig: „gaae Din Gang!“ — saa kan det vel ogsaa sige til ham: Du skal døe!“

Gaetano.

Hør det sagt til Dig: „Gaae Din Gang“?

Longino.

Ta, og Du kan troe, jeg lod mig det ikke sige to Gange!

Gaetano.

Ta, det hænger ikke rigtigt sammen her!
Ridder Leon — (I det øvrige af denne Scene talede med en hemmelighedsfuld Mine og Tone).

Longino.

Hvad er det Du siger om Ridder Leon?

Gaetano.

At han nok frister Himmelens saalænge, at den dog tilsidst — (Louis, som staar Bagt ligesom for indenfor Gitteret, lægger Øret til for at lytte).

Longino (bliver det vær):
Pst! tys!

Gaetano.

Hvorfor det? Vi fiender ham jo alle sammen;
og var ikke Frygten — Hengivenheden er ikke ret
stor! —

Longino
(pegende paa Louis):
Pst, siger jeg! Han derhenne er ikke at troe.

Gaetano.

Sildtvagten mener Du?

Longino.

Siden han er bleven betroet at holde Bagt her,
maa det nok være en af Leons og Ferrants egne Kie-
ledægger!

Gaetano (betragter Louis):
Du siger noget! Jeg har ikke set ham her før-
end i Saar.

Louis (inden for Gitteret,
med forstilt Mæle): I seer saa vist paa mig, Godt-
folk? Hvad Nyt ellers?

Longino (høit):

Aa, bliv Du kun ved at spadsere, Kammerat!
bliv Du kun ved at spadsere! Vi veed net intet Nyt;
alting er ved det Gamle!

Gaetano (høit) :

Vi sagde, Du har ikke været her ret længe.

Louis.

Det er sandt.

Longino.

Den naadige Herre og Ferrant har nō faaet
fat paa Dig i Gaar, da de vare ude at streiffe ?
hvad ?

Louis.

Jeg havde Lyst til at være hos Leon, og tilbød
ham frivillig min Dieneste.

Longino

(sagte til de Andre) :

Hvad sagde jeg ? jo, det er ganske rigtig en
Kieledægge !

Gaetano (høit) :

Saa Du holder meget af vor naadige Herre ?

Louis.

Om jeg holder luf ham ? — jo, det kan S
troe !

Longino (meget høit) :

Sa, det er ogsaa en rar Herre !

Gaetano.

Og Du vil gierne stride — ?

Louis (afbryder ham):
Mod ham? o, med Hiertens Lyst!

Gaetano.

Hvad! mod ham? Du vil nok sige: for
ham?

Louis.

Gavist! for ham, med ham, Du har Ret!

Gaetano.

Nu forstaaer jeg Dig først.

Longino (til Gaetano):
Den Tosse veed ikke selv hvad han siger! —
Men tys! der har vi Ferrant.

Anden Scene.

De Førre i ge. Ferrant (med
en Kurv). To Karle (som bære en lang
Kasse; de komme gennem Porten).

Ferrant (til Karlene, i det
hän aabner Gitterporten): Sætter Kassen her in-
densfor Gitteret. — Godt.

Longino.

Hvad er der i den Kasse, Ferrant?

Ferrant.

Gisr Du Mine til at ville kigge i den, saa
skyder jeg Dig strax for Panden!

Longino (klapper Ferrant paa Skulderen). Jeg holder ret af Ferrant ! han har nu altiid saadanne smaa lystige Indfald !

Ferrant.

Naa ! hvordan er det med Jer her ? J hænger mig saa med Drene ?

Gaetano.

Hm ! man har just heller ikke meget at være glad over.

Ferrant.

Har J endnu Forstørrelsen i Blodet over Røsten J hørde ? over Giengangeren ? — J Krystere !

Longino.

Saa veed Du da ogsaa hvad der er hændet ?

Ferrant.

Hvad andet ! He'e Borgen er jo fuld af den Sladder ! Jeg har ogsaa leet dygtig derad !

Longino.

Jeg vil gierne troe , Du er klogere end jeg, Ferrant ; men det kan Du dog ikke nægte mig : at naar Himmelten sætter sig i Hovedet, at en Ting skal skee, saa har Himmelten ogsaa Lov til at lade den Ting skee ?

Ferrant.

O ja; thi da himmelen satte sig i Hovedet,
at Du skulde være en Dosmer —

Longino

(afbryder ham, leende):

Saa skedte det ogsaa! gørde det ikke?

Gaetano.

Uden Spøg: der kan skee mange Ting!

Ferrant.

Tie!

Gaetano.

Du kan befale os at tie; men derfor har vi
dog Lov at tænke.

Longino.

Ta, vi tænker, det gjøre vi!

Ferrant.

Bidsde jeg, at nogen af Jer — !

Gaetano.

Du kan dog ikke tringe os til at sige, at Sort
er Hvidt, og Hvidt er Sort. Mange af mine
Kammerater ere rasende, og jeg har hørt sige, at
dersom — —

Ferrant.

Hvad har Du hørt sige?

Gaetano.

Aa — ingenting!

Longino (sagte, trækkende Gaetano i Armet): Hold Din Mund! Han er ikke god at bides med!

Ferrant (barst):

Naa?

Gaetano.

Jeg tier.

Ferrant.

Det gør Du ogsaa bedst i! Jeg skal ellers have Dig i Erindring ved Leilighed.

Gaetano.

Mig?

Ferrant.

Just Dig, Ungersvend! — Dere nogle feige Krystere alle sammen! den mindste Lyd forstrækker jer; — men bie lidt; jeg skal dog sætte Mod i jer: jeg vil tage det op af denne Kurv.

Longino.

Hvad har Du i den, Ferrant? hvad?

Ferrant

(tager nogle flasker op).

Viu.

Longino.

Viin? Ja, jeg har ogsaa hørt, at Giengangere skal ikke kunne lide de Draaber; hi! hi! hvad de ere dumme! — Jeg gaaer vist ikke igien efter min Død.

Farrant (har imidlertiid ogsaa taget Glas op af Kurven, og stenker i dem).
Havde jeg villet troe alle de Dumheder, man fortalte mig, da jeg kom hertil, saa havde jeg havt nok at bestille! Min Formand fortalte ganske andre Ting, end dem vi nu seer og hører!

Longino.

Aa, fortæl, fortæl, Farrant! Jeg holder meget af Spøgelse-Historier! de baade morer og giøre En bange!

Farrant.

Den salig Mand troede ligesom I, at det var Aduarsler fra Himmelnen; hvor han gifte og stod bildte han sig ind, at see Spøgelser og Giengangere. Ja, min Formand var ret et godt sælle Ekrog!

Longino (sukkende):

Der har mange Ting forandret sig efter hans Død! Af ja!

Farrant.

Han sagde bestandig:

V i s e.

Iste Vers.

Man har mig sagt, at Sataanas
i denne Berg har fæstet Sæde;
plage Dyden, det er hans Glæde,
tiene Ondskab, det er hans Spas!

Dog hør med Klage!

Skinnet Du ei for Vished tage;
Alt under Solen Blændværk er!
Hvad Løn hver vor Gierning er værd
vil hist den Evige randsage!

Chor:

Skinnet Du ei for Vished tage o. s. v.
(De drifte).

Longino.

Den er god!

Ferrant.

Mener Du Visen?

Longino.

Nei, jeg mener Vinen.

Ferrant.

Som Du hører, var min Formand ligesaa
dum som Du.

Longino.

Ta. Men lad mig bare faae et Vers og et
Glas til, saa bliver jeg vittig.

Ferrant.

Jeg troer Du bliver det allerede!

Longino.

Saa? det veed jeg intet af.

Ferrant.

Det troer jeg med!

2 det Vers.

Oste jeg hører Suk og Skrig!
men jeg ei troer hvad somme vrævle;
Al den Sladder om Aander, Dievle,
Gienfærd, Nisser, Skräminer ei mig!

Nei, bort med Klage!

Skinnet Du ei for Vished tage;
Alt under Solen Blændværk er!
Hvad Len hver vor Gierning er værd
vil hist den Evige randsage!

Chor.

Skinnet Du ei for Vished tage; o. s. v.

Gaetano.

Din Formand var endda ikke saa enfoldig,
Ferrant.

Ferrant.

Hold Mund, og drif!

Longino (drikker).

Bed hvert et Vers jeg hører, bliver jeg mere

modig! Ligesom Vinen gaaer ind, gaaer Angesten ud; ja, men det er ganzé naturligt!

Ferrant.

3 die Vers.

Herren paa dette gamle Slot —

(talende):

Ta, det var den forrige Herre min Formand
meende.

(Han synger igien):

Herren paa dette gamle Slot
er grusom, ond, og Blod udgyder!
dog ham Lykken i Alt adlyder;
thi med Fanden staaer han sig godt!

Dog, hvortil Klage? —

(Han bryder af, og siger til Louis):

Hør enaang, Kammerat: har Du ikke Lust til
at drikke et Glas med os?

Louis (kommer ind ad Gitterporten, som Ferrant fra Begyndelsen af Seuenen
har ladet staae paa Klem): Jo, hertens gierne!
og især til at synge Omqvædet paa Zeres Vise.

Longino.

Kan Du ogsaa synge? lad høre da, om der
er Tømmer — jeg vilde sige: om der er Malm i
Din Stemme.

Louis (synger):
 Dette jeg vil for Vished tage!
 og dette ikke Blændværk er!
 Hvad En hver vor Gierning er værd
 vil hist den Evige randsage!

Choret.

Skillet Du ei for Vished tage o. s. v.

Longino (skienker for Louis).

Drik engang! Du maa nok. — Nu Du,
 Ferrant! Mere, mere!

Ferrant.

4de Vers.

Giengangere jeg frygter ei!
 Jeg drikker tæt! — det er min Glæde!
 gjør min Pligt — lader Tøffen græde!
 Min Herres Bud adlyder jeg! —
 (Han holder op. Orkestret fuldender Melodien af
 Omqvædet).

Longino:

Maa? bliv ved! bliv ved!

Ferrant.

Tys! Jeg hører Larm!

Longino.

Det er ret dumt! Du holder op midt i det
 bedste af Visen!

Tredie Scene.

De Førre. En Soldat.

Soldaten.

Gmæae alle sammen komme op. Ridder Leon venter jer; hele Borgens Mandstab skal bevæernes.

Ferrent.

Bevæernes?

Soldaten,

Fienden har angrebet den vestlige Skandse, og indtaget den; Ridder Romuald staaer i Spidsen for dem.

Louis.

Romuald!?

Soldaten.

Vi frygter, at han skal benytte sig af Matens Mørke, for at overraske os; derfor sender man mig, for at sanke jer.

Louis.

Ta, lad os væbne os!

Longino

(tager en Flaske).

Hør er mine Vaaben!

Soldaten (til Louis):

Er det Dig, som har holdt Vagt hos de to Fruentimmer?

Louis.

Ja; hvorfor?

Soldaten.

Saa maa Du blive her.

Louis.

Jeg?

Soldaten.

Det er Ridder Leons Befaling. Han troer,
 at Fruentimmerne ere sikkest forvarede i denne
 Hvalving, og lader dem derfor bringe herned igien;
 altsaa bliver Du her paa Din Post. S Andre,
 kommer nu med!

Ferrant.

Vie et Dieblik. Her er mere Viin, og den
 gør ingen Skade, naar man skal til at slaaes.
 Indtager Fienden. Borgen, saa bander jeg paa,
 han skal finde Luther tomme Flaske! (Han skenker).

Longino

(hælder en Flaske nedad).

I min har jeg ikke levnet en Draabe!

Chor

af

Ferrant, Gaetano og Soldaterne.

Kom, Venner! kom! man venter os!

Os Vinen Mod og Styrke giver!

Afsted, før det før fildigt bliver!

Afsted! vi byde Faren Trods!

(De ile ud af Porten i Baggrunden).

Longino (tager en Flaske).

Ja, ja! løb I fun til Slaget; jeg tager Bytet med mig! (Han lyster sig, skottende til Louis, bag om Bordet og smutter ind i Kammeret).

Fierde Scene.

Louis (allene).

Aria.

Vilde Qual! O, uhørte Smerte!

Af! den Engel, som har mit Hjerte,
er bortreven fra denne Barm!

Skebnen selv har bundet min Arm!

Dog, hun snart vil tilbagevende!

Her igien jeg skal ske hende!

Gyde Trost i min Barm hun skal!

Ja, vi atter giensankes, o Glæde!

Endnu vi sammen skulle græde,
og finde Fryd midt i vor Qual! —

Men hun kommer ikke! o Smerte!

Teg at døe for hende begærte!

O Gud! lad mig døe

for min Ms!

Teg hører Stoi! — der kommer nogen! —
o, maaſkee er det hende!

Femte Scene.

Louis. Ferrant. Laura. Venerande; lidt efter Longino.

Ferrant (kommer først ind; til Louis, pegende paa Gitterporten): Soldat! paa Din Post! (Louis gaaer indenfor Gitteret og Ferrant lukker Porten i Laas).

Laura

(kommer; da hun seer Louis):
O! han er her endna!

Venerande (sagte til Laura):
Eving Dig, Laura!

Ferrant.

Her hører I intet til Vaabenbraget, og ere heller ikke i Fare.

Longino

(kommer ud af Kammeret).
Ferrant! hvad bestiller de Andre?

Ferrant.

De flaaes. Hold Du ellers Din Mund!

Longino.

Hvem er sterkest?

Ferrant.

Gaae og see ad!

Longino.

Nei, for mig ikke!

Farrant.

I Fruentimmer! Jeg siger Her endnu engang:
det er Her forbuden at sige et eneste Ord til denne
Soldat, og understaaer han sig enten at tale til Her
eller svare Her, saa er den mindste Straf han har i
Vente den, at han faaer en — —

Longino (efterlignende Knal-
det af et Skud): „Paspispaf!” — Jeg veed hvad
Farrant mener! —

Venerande (til Farrant):
Vi veed, hvad vi kan vente os af Dig.

Farrant (barst):

Hm! Alting veed I dog ikke, Venerande! —
Lev vel! — (til Longino): Følg Du med mig!

Longino.

I Slaget?

Farrant.

Tag Kurven, de tomme Blaster, og følg med,
siger jeg!

Longino (tager Kurven).

Skal jeg synde den igien?

Farrant (meget barst);

Wil Du afsted, Wesel! ?

Longino.

Aa gierue! Maar man taler mig til med Høflighed, saa giør jeg strax alt hvad man beder mig om. (Han gaaer med Ferrant).

Siette Scene.

Laura. Venerande. Louis
(indenfor Gitteret).

Laura.

O, min Veninde! dersom jeg torde gaae hen til ham!

Venerande.

Vogt Dig vel kerfor, min Laura! Vi ere omringede af Snarer og Speidere.

Laura.

Jeg vilde saa inderlig gierne tale med ham.
(Hun gaaer et Par Trin).

Venerande.

Kom ihu: det gielder hans Liv!

Laura (stanser pludselig):

Hans Liv! Du har Ret! — Men jeg vees endnu ikke, paa hvad Maade han er undgaaet Døden. Hans Forklædning — at han er kommen til at holde Vagt hos os — alt dette'er mig en uforklarlig Gaade! —

III

Venerande.

Man har oplevet saamange Underværker, fromme Laura!

Laura.

Og min gamle Fader! for hvormange Farer udsetter han sig ikke!

Louis (affides):

O! hvorfor er jeg ikke i hans Sted!?

Venerande.

Bor Sag er den gode; derfor vil Gud ogsaa være med den.

Laura.

Gud! om Skiebnen var ham imod!

Venerande.

Nei, Skiebnen vil beskynde os, og straffe Forbryderne! (Man hører Vaabenbrag og uthedelige Krig langt borte).

Louis (affides):

Hvilke Krig! skulde det være vorr Vener!? —

Laura.

Jeg skielver!

Venerande.

Jeg haaber! (Et Stykke Papiir falder ned fra Loftshvælvingen).

Laura

Hvad seer jeg? et Papir!

Venerande.

Hvor kan det komme fra?

Laura.

Skulde det være en hielpsom Haand i Nødens Time!

Louis

(med dæmpet Røst):

Læs! læs!

Venerande (tager Seddlen op, og flyrer den til Laura). Ja, læs den!

Laura (læser):

„Mod! Haab! Klokk'en tre skulle Dine Lidelser være tilende.“ — Klokk'en tre! — (Hun læser igien): „Ingen U forsigtighed! fortvivl ikke, men giv Tid, og lad intet sorgeligt Budskab nedslaae Dit Mod. Kom ihu: Klokk'en tre er Haahets Time! — Brænd denne Sæddel, og lad intet Spor deraf blive tilbage.“

Venerande.

Herren være lovet! han bonhører os!

Laura.

Kiere Venerande! Du troer, at dette atter er en Advarsel fra Himmel'en?

Venerande.

Den Rest, der før paatog sig Dit Forsvar
 — den Haand, som nu skriver Dig til: alt dette
 — Men der staer, at vi skal brænde Seddlen;
 Det maae vi strax giøre.

Laura.

Ta, tag denne Lampe, gaae bag ved Pillen,
 antænd Papiret og brænd det, saa at ikke engang
 Aften deraf kan sees.

Venerande (tager Seddlen og
 Lampen, gaaer op mod Porten i Baggrunden, og
 holder Papiret over Flammen). Det skal snart
 være fortæret.

Svende Scene.

De Førre. Leon.

Leon

(kommer hastig ind).

Et Papir! giv hid!

Venerande

(farer for, kækket tilbage).

Eud! hvad seer jeg!

Laura

(med et høit Smil):

Ah! Leon! — Det var da en Snare!

Leon

(river Seddelen fra Venerande).

Giv hid, eller Kiely!

Louis (afsides):

O, Harme! o, Fortvivlelse!

Laura.

Vi Ulykkelige!

Venerande.

Hvorlænge skal dog Ondskab seire? ?

Leon

(efterat han har læst):

„Klokkens tre skulde Dine Lidelser være endte! — “ (med et bittert Smil): Dersom dette Budskab funde være Ger til nogen Nytte, skulde Gdyrt undgielde den Glæde at have faaet det; men det er Ger til ingen Hjælp, og forandrer intet i min Beslutning. Jeg känner den Haand, som denne Seddel kommer fra,

Venerande

Saa er det da Hælvede, som har sendt os den!

Leon.

Din Fader har vovet at angribe mig, Laura.

At vise mig, begynde Kampen og overvinde ham,
 Det var altsammen kun et Diebliks Sag. Ventes-
 lig maa det have lykkedes en eller anden af hans
 Venner at snige sig ind i min Borg; maaskee har
 han bestukket en utro Tiener, og det er ham, som
 har sendt Dig dette Trosstebrev! Jeg behøver kun
 at sige Dig faa Ord, for at lade Dig selv dømme,
 om han kan holde sit Lovte: — Din Fader er min
 Fange.

Louis (sagte):

Gud!

Venerande
 (paa samme Tid):

O Bee!

Laura

(med fold Fortvivlesse):

Din Fange! — Det sidste Haab er forsvun-
 det!

Leon.

Min Fange — ja. Jeg lader ham nu brin-
 ge til Dig. Naar han befaler Dig at blive min,
 vil jeg glemme det Onde, han agtede at tilføje
 mig; siger han Nei, da begræd hans Død! afslaaer
 Du min Haand, da følder Du Din Faders Døds-
 dom!

Louis

(afsides, rystende Gitterværet):

O! funde jeg naae til hans Hierte!

Laura (kaster sig i Venerandes Arme). O, min Veninde!

Leon (spottende):

Men Tiden gaaer. Det vil ikke vare længe, inden Din Frelses Time staaer. Nu vel, Din ubekendte Ven lover at ende Dine Lidelser Klokkentre; jeg lover at øgte Dig Klokkentre.

Venerande.

Uhyre! er det Dig ikke nok, at pine Dine Slagtoffere? skal Du ogsaa spotte dem?

Aftfende Scene.

De Forrige. Gaetano.

Gaetano.

Herre! man bringer Fangen.

Leon

(pegende paa Louis):

Lad denne Soldat gaae ud.

Gaetano (til Louis):

Gaae, Kammerat.

Louis.

Geg skal gaae? — (afsides): Skæffelige Forfatning!

Niende Scene.

De Førre. Romuald (i Lænker iblandt en Flok) Soldater.

Laura (udstoder et Krig, da hun seer ham, styrter ham imøde, og fastar sig for hans Fodder). O! min ulyksalige Fader!

Romuald (løfter hende op).

Min Datter!

Venerande.

Denne ædle Olding i Lænker!

Leon (til Soldaterne):

Forsøier jer bort! (til Louis). Og Du er her endnu? Gaae! (Soldaterne gaae ud af Porten).

Louis (afsides):

Geg fortvivler! (Han gaaer ud af Udgangen indenfor Gitterværket).

Tiende Scene.

V a u r a. — V e n i r a n d e. — R o-
m o u a l d. — L e o n.

L e o n.

Olding! føler Du omsider, at Du intet har
at haabe af Lykken? Du er overvunden; Du er min
Fange. Vær oprigtig: hvilken Følelse hersker nu
i Dit Hjerte?

Romouald (seer paa ham).

Foragt for Dig.

L e o n.

Det er ikke Dit Alvor. Ingen klog Mand
foragter en mægtig Fiende. Du kan vel forachte
Døden —

Romouald.

Og Morderen!

L e o n.

Bel! bliv ved i denne Zone, hvis Du troer
det raadeligt. — See paa Din Datter; hun er
min Fange ligesom Du. Hvis Du ikke strax vil
befale hende at række mig sin Haand, saa siig hende
et evigt Levvel.

Romouald.

Lev vel, min Datter!

Venerande.

Ret saa, ædle Herre!

Leon.

Døden venter jer alle tre.

Venerande.

Desbedre! De dydige ere Martyrer i dette
liv: de lastefulde vorde det i hvert.

Leon.

Mine mænd vente blot paa min Befaling;
faasnart jeg gaaer ud herfra, ere I forlorne!

Romouald.

Min Datter! elsker Du mig?

Laura.

O Gud! om jeg elsker Dig? —

Romouald.

Vilde Du giøre for min Hæder, hvad jeg vil-
de giøre for Din Lykke?

Laura.

Alt!

Romouald.

Gaa tæl.

Laura (seer sin Fader ind i
Dinene, derpaa med Kraft): Lad os døe!

Romouald (trykker hende med Hæftighed op til sit Hjerte), Omfavn Din Fader!
— for sidste Gang!

Venerande.

Gud! skue deres Daad: og beløn den!

Leon.

Jeg igientager: i det Dieblik jeg gaaer herfra, ere I forlorne! — (Klokken staaer tre). Hører Du Dødstimen?

Romouald.

Gaae!

Leon.

Jeg gaaer. Vee Jer! — (Romouald, Laura og Venerande farve hinanden).

Ellevte Scene.

De Førre. Ferrant (kommer ind af Gitterporten med et Næb i Haanden).

Leon (standser harmfuld):

Hvad vil Du?

Ferrant.

Det skal I snart erfare, Herre. En vigtig Nyhed!

Leon.

Geg har ikke falder paa Dig! Hvorfor aabner
Du denne Gitterport?

Ferrant.

Vi vil giøre en Fangst.

Leon.

Hvad mener Du?

Ferrant.

Sher er En i Borgen, som troer sig fuldkommen
sikker og tryg, men som tager mægtig feil, dersom
hau vidsde, hvad der venter ham.

Leon.

Hvem mener Du?

Ferrant.

Denne unge Daines Heiler.

Leon.

Hvorledes! Louis?

Laura, Venerande og Romouald.

Himmel!

Ferrant.

Louis er ikke død; han har sneget sig ind i
Borgen.

Leon.

Herind? — Grisber ham!

Ferrant.

Geg veed, hvor han 'er skjult. Geres Mænd
skal bemægtige sig ham.

Leon.

Strax!

Ferrant.

Det skal skee.

Laura.

Louis dør med os!

Venerande.

Han er det værdig!

Ferrant (flapper i Hænderne,
og raaber): Vagt!

Tolvte Scene.

De Forrige. Louis (indenfor
Gitteret).

Louis (iler hen til Kassen, som
Ferrant lod bringe i 3die Acts 2den Scene, og ta-
ger en Flint op af den).

Leon.

Hvor er han?

Ferrant.

Vi skal snart faae ham fat.

Louis (stiller sig i den aabne Gitterport og sigter paa Leon): Rører Du Dig af Stedet, er Du et Liig!!!

Laura.

Himmel!

Leon.

Gud! — Ferrant, Hielp!

Ferrant (holder ham en opspændt Pistol for Brystet): Rører Du Dig af Stedet, er Du et Liig!!!

Leon.

Ha! Forrædere!

Romuald, Laura og Venerande.

Miskundelige Himmel!

Ferrant og Louis (gribe Leon).

Nu har vi ham!

Leon.

O, Kæseri!

Ferrant (raaber):
Longino! Longino!

Longino (udenfor).

Hør er jeg!

Trettende Scene.

De Førre. Longino.
Gaetano.

Ferrant (til Longino):

Ring! ring! (Longino gør det; — til Gaetano): Kom hid, unge Mand! tag dette Reeb; bind Hænderne paa ham, og frygt intet. Knyt fast til!

Gaetano.

Det behøver Du ikke at bede mig om!

Ferrant.

Holder jeg nu ikke Ord: at have Dig i Erindring?

Leon.

Afgrundens Quale ramme Jer!

Ferrant.

Ramme Dig!

Fierende Scene.

De Førre. Alle Leons
Mænd.

Ferrant.

Kommer, Brødre! skynder Jer! Tigren er bunden! vore Dyster ere opfyldte! (Lænkerne tages af Romuald).

Leon.

Fortvivelse, dræb mig! sønderknuus mig!

Laura.

Algode Forsyn! — O, min Fader! — O,
Louis! — Glæden dræber mig!

Ferrant, Gactano og Choret
(til Leon):

Nu bæv, Tyran! Dig venter Dominen!
Din Straffedom fra Himmelens lød!
Din sidste Time, den er kommen!
Dig venter Hævn! Dig venter Død!

Leon (rasende):

Helvede! Kom mig til Hjelp!

Leon føres bort, og Orkestret gentager samme Melodie, som man har hørt i 1ste Acts 2den Scene, naar Venerande synger Omqvædet af sin Visse: „Alfader hyst hans Dom vil fælde.“)

Femtende Scene.

Alle, (undtagen Leon og de Soldater, som har ve ført ham ud).

Ferrant.

Frygt ikke, at han skal undvige: jeg har sørget for Alt. — O, Ridder Romuald! min ædle Herre! hvor denne Dag har været mig Fien!

Romuald.

Kom i mine Arme, op til mit Hjerte! Du har frelst min Datter.

Laura (omfavner Ferrant).

Gefrier! Frelsens Engel!

Louis (ligeledes).

Ven!

Venerande.

Det er den Ferrant jeg forдум elskede!

Ferrant (med Kraft):

Gaa lærer da, herefter ikke at dømme Menneskene efter Skinnet, og agter mere paa deres Handlinger, end paa deres Ord. Jeg havde længe været indespærret i denne skæffelige Borg som Leons Fange, men stedse tankede jeg paa Midler til at straffe det Uhyre. Jo fastere jeg blev i mit Forfæt, jo mere maatte jeg ogsaa fordoble min Gver og Lydighed, for at vinde hans Tillid; det lykkedes mig! Jeg mærkede snart, at Alle hadde ham, og nu forenede jeg mig med dem, der kunde understøtte mit Anslag. Jeg erfoer, at den fromme Laura var blevens fort bort tilligemed hendes Brudgom, og besluttede strax at vore Alt, for at frelse dem. Det var mig, som lod denne fiziske unge Mand give denne Forklædning, for at bedrage Tyrannens Arvaagenhed; det var mig, som stod skjult i en Fordybning inde i denne Ville, og truede Leon med Døden; det var mig, som lod Seddlen falde ned fra Hævingen, for at sætte Mod i den fromme Laura; det var også mig, som havde lagt en Flint

ned i denne Kasse, og siden underrettede Ridder Louis om, hvorledes han skulde bruge den. O, tilgiv mig, ædle Frøken, at jeg bedrøvede Her med Budskabet om Jeres Brudgoms blodige Klæder! men det var en nødvendig List; Jeres Smerte måtte være virkelig; den måtte kunne knusse Jeres Hæddel, og jo større Fortvivlelse I yttrede, jo mere freimedes mit Anslag. (til Leons Mænd): De fleste af Jer vare for frygtsomme til at vove noget Stort; derfor befalede jeg Jer stedse at tie. Jeres Murren gavnedes til intet, og kunde let fuldkaste mit Anslag. Nu da det er lykkedes, husk nu paa Dingvædet af min Vise:

Skinnet I ei for Bished tage!

Alt under Solen Blændværk er!

Hvad Eon hver vor Gierning er værd
vil hist den Evige randsåge!

Romuald.

Mine Børn, mine Venner! lader os vende tilbage til min Borg; den er Eder værdigere end denne Mordergrube. Neteskue Ferrant! Du følger med! ikke som Slotsfoged, — men som Ben!

Longino.

Hvad, Ferrant! er det rigtig Dig, som har gjort alt dette?

Ferrant.

Og som sagde til Dig: „gaae Din Gang!“

Lou g in d.

Oh! — Du er en underlig En!

R o m o u a l d

(til Laura og Louis):

Lader os ikke mere tænke paa den grusomme
Leon; hans Skiebne skal Retsærdigheden afgjøre.
Afsted til Fondi, at vi kunne helligholde Eders
Lykke, som jeg haaber aldrig mere skal blive for-
styrret!

L ou i s.

O, min Laura!

L a u r a.

Min elstede Brudgom! (De omfavne Ro-
mouald).

R o m o u a l d.

Og der ville vi belønne disse gode Mennesker,
som jeg skylder mit Barns Liv! — mine kommende
Dages Trost og Lyksalighed!

G l u t n i n g s - C h o r.

Skinnet Du ei for Bished tage!

Alt under Solen Blændværk er!

Hvad En hver vor Gierning er værd
vil hist den Evige randsage!

